

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

33. ČÍSLO / XXV. ROČNÍK

14 Kč • 0,70 €

20. SRPNA 2017

Z obsahu:

Křest - brána naděje
Katecheze Svatého otce
Františka při generální
audienci 2. srpna 2017
- strana 2 -

Duše nejsvětější
Marie vchází do nejvyššího
nebe... (2 - dokončení)
Služebnice Boží sestra
Marie od Ježíše z Agredy
- strana 4 -

Z myšlenek Arnošta
z Pardubic o Panně Marii
- strana 5 -

„Jako by mě někdo
vedl za ruku...“
- strana 6 -

Blahoslavená Marie
Rosalová
- strana 7 -

Suma o darech
svatého Josefa (79)
- strana 9 -

Učme se poznávat
své chyby
- strana 10 -

S Thérèse Hargotovou
o novém otroctví
sexuální revoluce
- strana 12 -

Jsou děti z rodin
a homosvazků opravdu
stejně?
- strana 13 -

Giotto di Bondone (kolem 1267-1337): Královna andělů

Křest – brána naděje

Katecheze Svatého otce Františka při generální audienci
2. srpna 2017, Řím, aula Pavla VI.

Drazí bratři a sestry, dobrý den! Byla doba, kdy byly kostely orientovány k východu. Do sakrální budovy se vstupovalo branou od západu a šlo se lodí směrem k východu. Pro člověka starověku to byl důležitý symbol, jakási alegorie, která však v průběhu dějin postupně upadala. My, lidé moderní epochy, jsme mnohem méně zvyklí chápat kosmická znamení a málokdy si všimneme nějaké zvláštnosti tohoto druhu. Západ je místem, kde zachází slunce a kde umírá světlo. Avšak východ místem, kde jsou temnoty přemoženy úsvitem; odkazuje ke Kristu, Slunci vycházejícímu z výsosti na horizontu světa (srov. Lk 1,78).

Starobylé křestní obřady předepisovaly katechumenům, aby skládali první část vyznání víry tváří obrácenou k západu. A v tomto postoji byli dotazováni: „Zří-

káte se Satana, všeho, co působí a čím se pyšní?“ A budoucí křesťané opakovali sborem: „Zříkám!“ Potom se obrátili k apsidě, směrem k východu, kde se rodí světlo, a byli znovu dotázáni: „Věříte v Boha Otce, Syna a Duchu Svatého?“ A na to odpověděli: „Věřím!“

V moderních dobách se půvab tohoto obřadu částečně vytratil: ztratili jsme vnímavost pro jazyk kosmu. Přirozeně nám zůstalo vyznání víry skládané podle křestních otázek, které patří ke slavení některých svátostí. To zůstává co do svého významu nedotčeno. Co znamená být křesťan? Znamená hledět ke světlu, pokračovat ve vyznávání víry ve světle, i když se svět obestírá nocí a temnotami.

Křesťané nejsou zbaveni temnot, vnějších ani vnitřních. Nežijí mimo svět, avšak díky Kristově milosti obdržené ve křtu

jsou muži a ženami „orientovanými“: nevěří v temnotu, nýbrž v záři dne; nepodléhají noci, ale doufají v úsvit; nejsou poraženi smrtí, ale touží po vzkříšení; nepodvolují se zlu, protože důvěřují v nekončnou možnost dobra. Toto je naše křesťanská víra: Ježíšovo světlo, spása, kterou nám Ježíš přináší svým světlem, jež nás vyprošťuje z moci temnot.

My jsme ti, kdo věří, že Bůh je Otcem: toto je světlo! Nejsme sirotci, máme Otce a našim Otcem je Bůh. Věříme, že Ježíš sestoupil mezi nás, kráčel našim životem a provázel především chudé a slabé: toto je světlo! Věříme, že Duch Svatý prokazuje lidstvu i světu nepřetržitě dobro, a dokonce i ty největší bolesti dějin budou překonány: toto je naděje, která nás denně probouzí! Věříme, že každý cit, každé přátelství, každé dobré přání, každá láska, dokonce i ty nejdrobnější a nejvíce přehlížené jednoho dne dojdou svého naplnění v Bohu: toto je síla, která nás pohání, abychom s nadšením přijímali svůj každodenní život. A to je naše

Pokračování na str. 8

Pro co žijeme? O čem přemýšlíme? Co budeme hledat, pokud ztratíme právě pozeňání a štěstí, když žádné jiné není? – Tyto tři otázky, které vyslovila Královna nebes, Panna Maria, a jež zaznamenala služebnice Boží sestra Marie od Ježíše z Agredy (str. 4–5), jsou velmi důležité pro náš duchovní růst a je třeba si je klást častěji. Varovně pak znějí jiná slova nebeské Královny: „Politováníhodná a neomluvitelná je neznalost lidí, kteří vědomě zapomínají na věčnou slávu, již Bůh připravil pro ty, kteří žijí tak, aby si ji zasloužili.“ A jak si věčnou slávu zasloužit? Nic složitějšího, i když ne snadného – recept dává sama Panna Maria a připomíná nám její první pražský arcibiskup Arnošt z Pardubic: „Maria plnila také zákon Boží a učí nás, abychom ho i my plnili.“ (str. 5)

Až v úterý budeme oslavovat Královnu nebes, můžeme se pro svůj každodenní život povzbudit svědectvím jedné židovky, kterou během druhé

Editorial

světové války zachránila od jisté smrti láska k Neposkvrněné, již se ve své dětské prostotě nebála vyznat. (str. 6) Inu, Boží království je snadněji dosažitelné těm, kdo ve vztahu k Bohu a k Panně Marii jsou jako děti...

Být na cestě do Božího království v nebi, to znamená také akceptovat, že se Boží království uskutečňuje už zde na zemi. Jednou z forem onoho uskutečňování může být i odpuštění – Boží i lidské. Pokud jde o Boží odpuštění, je ovšem třeba dávat pozor na to, aby se u nás nerozmožila představa, že Bůh je natolik milosrdný, že pro nás má ve všem porozumění a že považuje všechno za dost dobré, že se vlastně ani nemáme z čeho zpovídat. Ostatně, o tom také hovoří rakouský psychoterapeut Doc. Raphael Bonelli, který navíc upozorňuje na další negativní jev: že při zkoumání sebe sama

ubývá sebekritiky, jako by Boží přikázání byla zrušena, ačkoliv ta jsou zásadním vodítkem v duchovním životě. (str. 10–11) Zmíněné špatné postoje jsou jedním z důvodů, proč se mj. dnes hovoří o novém otroctví sexuální revoluce (str. 12), jehož součástí je i adopce dětí homosexuálními partnery (str. 13).

Jako nositelé Ježíše ve světě, jimiž jsme se stali skrze svátost křtu, měli bychom mít smýšlení, které nás nabádá k zadostiučinění za hříchy své i celého světa. Nezbytností tohoto úkonu lásky k Bohu i k lidem si byla vědoma rovněž blahoslavená Marie Rosalová. (str. 7–8) Můžeme ji tedy prosit o přimluvu, aby se svět i prostřednictvím nás katolických křesťanů vydal zpět na cestu Božích přikázání a vytvořil tak na zemi prostor pro všechny ke snadnějšímu dosažení věčné slávy v nebi. Kéž i Královna nebes stále zářivě ukazuje cestu do onoho věčného přístavu!

Daniel Dehner

Nemůžeš dnes najít svého Přítele v Galileji? Čeká tě dnes ještě více překvapení. Pospěš do Fénicie. Potkáš se zde s kananejskou ženou, která ho také hledá s velkou toužebností. Přidej se k ní a můžeš si být jist, že ho spolu najdete. Dej si od ní vyprávět, proč tak toužebně hledá židovského Divotvůrce.

Tuto matku potkalo veliké neštěstí. Dítěte, kterému darovala život, se zmocnil zlý duch. Čím větší je její láska k drahé dceři, tím větší je její bolest, ale také tím větší je její rozhodnost podniknout cokoli, jen aby jí pomohla. Ačkoliv se chování její dcery tak strašně změnilo, neodsuzuje ji ani se jí nezříká, ale vytrvale hledá možnost, jak ji vysvobodit. Je připravena snést každou oběť i pokoření.

I tragické neštěstí může být cestou k pozhnání. Tato žena se doslechla o Ježíši z Nazareta. Z její lásky vzešla naděje i hluboká víra. Zjistila si o tomto Proroku všechny dostupné informace. Vypravila se za ním daleko do jeho vlasti. Netuší, že těm, kteří ho hledají s vírou a pokorou, vychází Ježíš sám vstříc. Ukaž jí Pána, kterého s takovou důvěrou hledá. Sotva ho zpozválí spatří, začne hlasitě volat svou vroucí prosbu. Sleduj ji pozorně, protože dnes k tobě promluví Pán příkladem této pohanské ženy.

Ale zdá se, že Ježíš její prosby vůbec nebere na vědomí. Ve skutečnosti naslouchá jeho srdce těmto výkřikům a prosbám plným víry s velkým potěšením. Chce je slyšet co nejdéle. Kdyby jí okamžitě vyhověl, možná bychom se o tomto případu ani nedověděli. Nenechej se odradit, jestliže se ti ihned nedostává vyslyšení. Boží velkodušnost vždy míří ve skutečnosti mnohem výše než tvoje prosby.

Vytrvalý křik kananejské ženy probouzí nevoli učedníků. Přimlouvají se, aby měli klid. Kdyby pomysleli na hloubku její mateřské bolesti, prosili by za ni spíše ze soucitu. Nestává se ti také, že prosíš za druhé, ale myslíš přitom spíše na sebe? Nemáš kolem sebe někoho, kdo je ti nepřijemný tím, že potřebuje pomoc? Až žena odejde, bude řada na tobě. Začni volat i ty, aby Pán vyléčil tvé srdce z posedlosti sebeláskou.

Poslouchej pozorně, proč Ježíš odmítá přimlůvu učedníků. Je poslán, aby zatím pomáhal jen svému národu. Jeho

Víra pohanské ženy

Zamyšlení nad liturgickými texty dnešní neděle

Veliká je tvá víra, staň se ti, jak chceš!

příchod dovršuje všechna zaslíbení, která dal Hospodin svému vyvolenému národu. Právě jemu jsou určeny všechny ty nesčetné divy Ježíšovy milosrdné lásky. Jak odpoví Izrael na tak velkou Boží přízeň? Největší nevděčnosti se může Pán dočkat právě u těch, které nejvíce obdivoval. Není to smutné?

Kananejská žena si dodala odvahy k rozhodujícímu kroku. Prodrala se mezi učedníky až k Ježíši a poklekla u jeho nohou. Pohanka, která byla zvyklá klanět se bezduchým modlám, vzdává pokorně úctu živému Bohu. Vidí u tohoto cizince to, co nerozpoznali jeho vlastní rodáci, ačkoliv je Hospodin už tisíce let vede a učí.

Pane, pomoz mi!

Ježíš vidí až na dno její duše. Jeho srdce se raduje z její víry, s jakou se tak málo setkává v Izraeli. Ta poslední námitka, kterou nyní uslyšíš, nemá tuto ženu zranit ani ponížit. Při své odpovědi myslí Ježíš také na tebe, aby ti na případu této prosebnice ukázal, co je zdrojem a podmínkou opravdové víry.

Udivuje tě tichá pokora, s jakou trpící a prosící matka přijala nelichotivou poznámku, kterou bys ty asi těžko přenesl přes srdce? Je to tím, že Ježíšova slova jí vlastně nepřekvapila. Už od té chvíle, kdy se rozhodla vypravit se za ním, ho hledala v přesvědčení, že je tou poslední z posledních. Je přesvědčena, že národ, ze kterého vzešel tak velký Prorok a Divotvůrce, musí být veliký. Ale její víra nespolehá na žádnou vlastní zásluhu, na žádný vlastní nárok. To jediné, s čím počítá, je dobrota tohoto Pána, která je jistě tak veliká, že shlédne i na jednu z těch, které právem řadí mezi psyky. *Od té hodiny byla její dcera zdravá.*

Poděkuj Ježíši i té šťastné matce, že ti ukázali, jak se máš přibližovat k Bohu. Velikost víry je v její pokoře. Čím hlubší je tvé přesvědčení o vlastní ubohosti a nehodnosti, čím více se blížíš pravdě, že si vůbec nezasloužíš Boží slitování, tím více přitahuješ jeho milosrdnou lásku.

Liturgická čtení

1. čtení – Iz 56,1.6-7

Toto praví Hospodin: „Šetřte práva a jedněte podle spravedlnosti, neboť se již blíží má spása, již se ukáže má spravedlnost. Cizince, kteří lnou k Hospodinu, kteří mu slouží a milují jeho jméno, jsou jeho služebníky, všechny, kteří zachovávají sobotu bez znesvěcení a lpí na mé smlouvě, přivedu na svou svatou horu a dám jim radost ve svém domě modlitby. Jejich oběti a žertvy budou mi potěšením na oltáři; neboť můj dům bude domem modlitby pro všechny národy.“

2. čtení – Řím 11,13-15.29-32

Bratři! Vám, (bývalým) pohanům, říkám: Já jako apoštol pohanů vykonávám svou službu s velikou pečlivostí. Chtěl bych tím vzbudit žárlivost u svých soukmenovců a aspoň některé z nich zachránit! To, že byli vyloučeni, přineslo světu smíření (s Bohem). Co teprve bude znamenat, až budou znova přijati? To bude úplné vzkříšení z mrtvých! Vždyť Boží dary a povolání jsou neodvolatelné. Vy jste se kdysi chovali k Bohu odmítavě, ale nyní se vám dostalo milosrdenství, protože židé odmítli přijmout víru. Stejně tak se oni chovají nyní odmítavě, protože vám se dostává milosrdenství, aby se ho potom dostalo také jim. Bůh totiž dopustil, že všichni upadli do neposlušnosti, aby všem prokázal milosrdenství.

Evangelium – Mt 15,21-28

Ježíš odešel z Genezareta a odebral se do tyrského a sidónského kraje. A tu z toho kraje vyšla jedna kananejská žena a křičela: „Smiluj se nade mnou, Pane, synu Davidův! Moje dcera je krutě posedlá.“ Ale on jí neodpověděl ani slovo. Jeho učedníci k němu přistoupili a prosili ho: „Pošli ji pryč, vždyť za námi křičí.“ Odpověděl: „Jsem poslán jen k ztraceným

Dokončení na str. 5

At tě, Bože, velebí národy, at tě velebí kdekterý národ. Kěž poznají všechny národy, jak zachraňuješ!⁽¹⁾

Bratr Amadeus

Poznámky:

⁽¹⁾ Ž 67,3-4;

Duše nejsvětější Marie vchází do nejvyššího nebe... (2 - dokončení)

XXI. kapitola z knihy
Mystické Město Boží, svazek IV. - Korunování

769. Uprostřed této slávy došla přesvatá Maria s tělem i duší k trůnu Nejsvětější Trojice. Tři Božské Osoby Ji přijaly na trůnu věčným a nerozlučným objetím. Věčný Otec Ji pak řekl: „Vystup výš, má Dcero a Holubičko.“ Vtělené Slovo promluví: „Má Matko, od které jsem přijal lidství a plný výtěžek ze svého díla díky tvému dokonalému napodobování, přijmi nyní z mé ruky odměnu, kterou sis zasloužila.“ Duch Svatý řekl: „Má nejmilější Nevěsto, vstup do věčné radosti, která odpovídá nejvěrnější lásce. Uživej nyní své lásky bez starosti, neboť zima utrpení už přešla a Ty jsi dosáhla našeho věčného objetí.“ Nejsvětější Maria tam byla pohlcena pozorováním tří Božských Osob a ohromena v bezmezném oceánu a propasti Božství, zatímco svatí byli naplněni úžasem a novou neobyčejnou rozkoší. Vzhledem k tomu, že se při této příležitosti díla Všemohoucího staly ještě jiné divy, napíši o nich, co budu moci, v následující kapitole.

PONAUCENÍ, KTERÉ MI DALA NEJSVĚTĚJŠÍ KRÁLOVNA NEBES, MARIA

770. Má dcero, politováníhodná a neomluvitelná je neznalost lidí, kteří tak vědomě zapominají na věčnou slávu, již Bůh připravil pro ty, kteří žijí tak, aby si ji zasloužili. Přeji si, abys hořce oplakávala a odsuzovala tuto zhoubnou zapomnětlivost, protože není žádných pochyb o tom, že kdo úmyslně zapomíná na věčnou slávu a blaženost, je ve zřejmém nebezpečí, že ji ztratí. V tomto ohledu není nikdo bez viny, a to nejen proto, že lidé nevynakládají mnoho práce a úsilí na hledání a udržení si tohoto štěstí, ale i proto, že věnují všechno své úsilí věcem, které vedou k zapomnění cíle, pro který byli stvořeni. Bezpochyby tato zapomnětlivost vychází ze zaplétání se do pýchy života, chamtivosti očí a touhy těla

(srov. 1 Jan 2,16), protože tím zaměstnávají po celý život všechny síly a schopnosti své duše a nemají volný čas na to, aby dbali a starali se o věčnou blaženost. Ať lidé uznají a vyznají, zda je vzpomínka na věčnou blaženost stojí více úsilí než následování jejich slepých vášní, vyhledávání slávy, majetku nebo přechodného potěšení, přičemž to vše končí spolu s tímto životem, nehledě na to, že mnoho lidí často ani po usilovné snaze a práci nedosáhne nebo ani nemůže dosáhnout těchto cílů.

771. Jak mnohem snadnější je pro smrtelníky bránit se takové zvrácenosti, zejména pro děti církve, protože ty mají na dosah jednoduché prostředky víry a naděje pro dosažení pravdy! I kdyby bylo získání věčné blaženosti stejně namáhavé jako získávání poct, bohatství a jiných

zjevných výhod, bylo by velmi pošetilé usilovat stejně o falešný jako o skutečný prospěch, o věčný trest stejně jako o věčnou slávu. Toto ohavné bláznovství budeš vnímat a oplakávat slzami, má dcero, pokud budeš uvažovat o světě, ve kterém žiješ, jak je narušen válkami a spory, kolik v něm žije nešťastníků, kteří vyhledávají smrt výměnou za krátkou a marnou slávu, pomstu a další nejdějnější potěšení, zatímco na věčný život myslí nebo se o něj starají méně než nerozumná zvířata. Bylo by pro ně požehnáním, kdyby stejně jako u zvířat jejich existence úplně skončila časnou smrtí. Většina z nich, která jedná proti spravedlnosti, stejně jako ti, kteří se sice ještě snaží být spravedliví, ale zapominají na svůj cíl, propadnou věčné smrti.

772. Toto je utrpení nad všechna utrpení a neštěstí, kterému se nic nevyrovná a na které není žádný lék. Trap se, naříkej a truchli bezútěšně nad ztrátou tak mnoha duší vykoupených krví mého Božského Syna. Ujišťuji tě, má nejdražší, že pokud by se toho lidé nečinili nehodnými, má láska by mě přinutila k tomu, abych ze své nebeské slávy, kde se, jak víš, nalézám, vyslala do celého světa hlas, aby volal: „Smrtelníci a podvedení lidé, co to děláte? Pro co žijete? Uvědomujete si, co znamená vidět Boha tváří v tvář, podílet se na jeho věčné slávě a být v jeho společnosti? O čem přemýšlíte? Kdo tak narušil a okouzil váš úsudek? Co budete hledat, pokud ztratíte právě požehnání a štěstí, když žádné jiné není? Námaha trvá krátký čas, odměnou je nekonečná sláva a trest je věčný.“

773. V souvislosti s tímto smutkem, který se u tebe snažím vzbudit, usiluj horlivě o to, abys tomu nebezpečí unikla. Živý příklad máš v mém životě, který byl, jak jsi poznala, stálým utrpením. Když jsem však obdržela svou odměnu, vše se zdálo být ničím a zapoměla jsem na to, jako by se to vůbec nestalo. Odhodlej se, má drahá, mne následovat v mé práci, i kdyby se ti zdálo, že tvé úsilí je větší než u ostatních smrtelníků, a považuj je za nejvyšší bezvýznamné. Ať se ti nic nezdá být obtížné, tvrdé nebo hořké, i kdybys měla projít ohněm a mečem. Vztáhni svou ruku k velkým věcem a chraň svou komunitu a své smysly dvojím oděvem (srov. Př 31,19-21) proti strádání a utrpení až do jejich maximální síly. Současně si přeji, aby ses ne-

dopouštěla další chyby, které se lidé dopouštějí, když říkají: Zajistíme si spásu a na tom, jestli získáme větší nebo menší slávu, nezáleží, vždyť v tom životě bude-
me žít všichni pospolu. Uplatňováním této nepravdivé zásady, má dcero, se věčný život nezajišťuje, ale spíše se s ním hazarduje, protože taková zásada vychází z velké pošetilosti a nedostatku Boží lásky. Kdo se snaží s Bohem takto obchodovat, uráží a pokouší Ho, aby dovolil takové duši žít ve stálém nebezpečí zatracení. Lidská slabost má vždy tendenci konat méně dobra, než kolik ho toužíme konat. Pokud je tato touha malá, koná pak velmi málo dobra a riskuje, že ztratí všechno.

774. Ten, kdo se spokojuje s průměrným nebo nejnižším stupněm uplatňování ctností, vždy ponechává ve své vůli a v jejích sklonech prostor pro pozemskou náklonnost a lásku k pomíjejícím věcem. Takový prostor ale odporuje Boží lásce, což nevyhnutelně vede k její ztrátě a zvětšuje nadvládu té pozemské lásky. Pokud se tvor rozhodne milovat Boha z celého svého srdce a ze všech svých sil, jak Bůh přikazuje, přehlíží Bůh jeho lidské chyby a nedostatky, přičemž je potěšen jeho odhodláním sklidit nejvyšší odměnu. Ale pohrdání touto odměnou nebo její záměrné podceňování neukazuje na lásku dětí nebo pravých přátel, ale na nízkou bázeň otroků, kteří se spokojují s tím, že žijí a mají klid. Pokud by se svatí mohli vrátit, aby si zasloužili nějaký další stupeň slávy snášením všech muk až do soudného dne, nepochybně by se vrátili, protože skutečně a dokonale znají cenu odměny a milují Boha dokonale láskou. Není vhodné, aby byla tato výsada svatým udělována, ale mně udělena byla, jak jsi to v tomto životopisu zaznamenala, a můj příklad potvrzuje tuto pravdu. To také kárá pošetilost těch, kteří se záměrem vyhnout se utrpení a Kristovu kříži chtějí se spokojit s menší odměnou, což je v rozporu se sklonem Boží dobroty a jeho touhou vidět duše znásobovat své zásluhy a získávat bohatou odměnu ve věčné blaženosti.

*Z knihy **Mystické Město Boží.***

Svazek IV. - Korunování.

Str. 460-468.

*Matice cyrilometodějská s. r. o.,
Olomouc 2016*

Z myšlenek Arnošta z Pardubic o Panně Marii

Arnošt, první pražský arcibiskup, byl po celý život velkým mariánským ctitel. Sepsal ke vzdělávání kněží a věřících obsáhlé dílo o uctívání Panny Marie, které má 150 rozjímání pojednávajících o přednostech a slávě nebeské Královny. Dílo, jež pojmenoval *Mariale*, se stalo významnou duchovní pomůckou všech, kdo se k Marii utíkají. Z této práce vybíráme několik citátů k zamyšlení.

* * *

„Maria je světlo, jímž lidé milující Boha vcházejí, vzrůstají, kvetou a vydávají ovoce dobrých skutků.“

„Ave Maria! Neplatí toto pozdravení také nám, tj. našemu spasení, našemu zachránění? Jistě by bylo nezdvorností, kdybychom si nevšimli jakéhokoli pozdravu. Tím více, kdybychom si nevážili nebeského pozdravu Marii, která je počátkem našeho vykoupení Kristem Pánem.“

„Maria je kniha života, zrcadlo a vzor všeho stvoření.“

„Ona je čistá jako pramen, průhledná, světlá a jasná, jako potůček v sadě je její duše. Ona je tou studnicí vod dle Izaiáše, jejíž vody nevyhynou; ona je studnicí života věčného, o které se mluví ve Zjevení sv. Jana (21,6).“

„Prostřednictvím Panny Marie k nám sestupuje od Otce světél Ježíš Kristus a všechno dokonalý dar, všechno duchovní dobro.“

„Maria je květem světovým, nejkrásnějším květem ze všeho stvoření. K této růži, do této růžové zahrady máš pilně chodit. Radím ti upřímně: Trhej si tam kvítí spasení, trhej si růže nehynoucí slávy!“

„Maria plnila také zákon Boží a učí nás, abychom ho i my plnili. Hned od svého dětství a vždy byla věrná Božímu zákonu, nikoliv jako zapomínající posluchačka, nýbrž jako poslušná přítelka. Nahlížela do vůle Boží a nalezla tam napsaný věčný zákon, nejdokonalejší shodu a řád.“

„Maria je nám také branou nebeskou, branou stáde, nezavřenou, nýbrž vždy otevřenou nám všem. Skrže ni je možno vejít do blažené věčnosti.“

„Ona svítí jako denice, líbezně a mocně do naší duše. Jejím světlem jako rosou okřívají ctnosti, s ptactvem probouzí a povzbuzuje duši, aby chválila Boha. Za její mateřské ochrany začíná člověk práci a Bůh mu požehná jako Jakobovi.“

„Maria je také tobě Hvězdou mořskou, tvojí Polárkou. Když na tě přikvačí bouře pokušení, když budeš vmeten na úskalí zármutku, pohled vzhůru ke své Hvězdě, vzyvej Marii, následuj její příkladný život a buď jist její přímluvou.“

„Z Hvězdy mořské nesmějí plavci spouštět zraku, ukazuje jim cestu do přístavu.“

Liturgická čtení - dokončení ze str. 3

ovcím domu izraelského.“ Ona mezi tím přišla, klaněla se mu a pravila: „Pane, pomoz mi!“ On jí však odpověděl: „Není správné vzít dětem chléb a hodit ho psíkům.“ Ona řekla: „Ovšem, Pane,

jenže i psi se živí kousky, které padají ze stolů jejich pánů.“ Nato jí řekl Ježíš: „Ženo, jak veliká je tvá víra! Staň se ti, jak si přeješ.“ A od té chvíle byla její dcera zdravá.

„Jako by mě někdo vedl za ruku...“

Následující příběh je pravdivý. Vypráví přesně o tom, co se modlíme ve známém Memorare sv. Bernarda: „Pamatuj, láskyplná Panno Maria, že od věků nebylo slýcháno, abys opustila toho, kdo se utíkal pod Tvou ochranu, kdo vzýval Tvou moc, kdo prosil o Tvou přímluvu...“

Jsem židovka, pocházím z východního Polska a jsem sedmá z deseti dětí. Ačkoliv většinu obyvatelstva naší obce tvořili židé, od dětství jsem se kamarádila s křesťanskými děvčaty a ta mě, k mé velké radosti, často zavedla do katolického kostela. Tam jsem pozorovala, jak se děvčata modlila před oltářem Panny Marie a moje nejlepší kamarádka mě potají naučila modlitbu „Zdrávas, Maria“. Od té doby jsem také sama chodila do kostela ke krásné soše, kterou mé kamarádky nazývaly Neposkvrněná. Usilovně jsem se tam modlívala k Panně Marii a pociťovala jsem k ní stále větší lásku. V první třídě základní školy jsem jako malá židovka měla mnoho katolických spolužaček, s kterými jsem chodívala také na mši svatou. Pan farář o tom věděl a velice ho to těšilo. Tehdy jsem se naučila i modlitbu Otče náš a Sláva Otci, jakož i modlitbu růžence a celé loretánské litanie.

Když se v třetí třídě moje spolužačky připravovaly na první svaté přijímání, opakovaně mě prosily, abych je vyzkoušela z katechismu. Tak jsem brzy z katechismu uměla nazpaměť nejen odpovědi, ale i otázky. Jednoho dne se však moji starší sourozenci a rodiče dozvěděli, že jsem byla v katolickém kostele. Otec začal plakat a pospíchal k rabínovi, aby ho požádal o radu. Matka mě naopak chtěla přinutit, abych přísahala, že už nikdy víc nevstoupím do katolického kostela. Vyhrkly mi slzy, ale nic jsem nepřisahala ani neslíbila. Otec mě po návratu od rabína strašně zbil řemenem a zakázal mi samotné opouštět dům. Přísně mi vysvětlil, že chodit do katolického kostela je hřích.

V září 1939 německá armáda obsadila Polsko. Můj otec, krejčí, protože byl žid, ztratil brzy všechny své zákazníky, a tak se dostala rodina do velké bídy. Musela jsem chodit žebrať, avšak často mě s nadávkami vyhnali už ode dveří. Na jaře roku 1940 Němci oplotili jednu část naší vesnice ostnatým drátem a všichni židé se tam museli přestěhovat. Jejich vlastní domy obsa-

dili jiní lidé. Den předtím z vesnice tajně uprchli tři bratři i starší sestry; mě však máma nenechala odejít.

Jednoho říjnového rána najednou nacistické jednotky v pancéřových vozech obklíčily naše židovské ghetto a všechny nás přinutily shromáždit se na malém náměstí. Začali na nás střílet a já jsem na vlastní oči viděla, jak umírají moji rodiče a mladší sourozenci.

Hrůzou jsem zkameněla. Bylo to zvláštní, že do mne nikdo nestřelil. Ale najednou se ke mně přiblížil voják drsného vzezření a mířil na mne puškou. Vykřikla jsem: „Miluji Neposkvrněnou! Miluji Neposkvrněnou!“ Tu se voják rychle porozhlédl kolem sebe, chytil mě za ruku, schoval pod dlouhý vojenský kabát a vyvedl mě ven z ghetta. Venku mi řekl: „A teď utíkej!“

Celý den jsem se skrývala na poli. Až navečer jsem se opatrně přiblížila k jednomu domu, ale domácí mě ze strachu ani nepustili dovnitř. Nakonec mě do svého domu přijala jedna chudá žena, dala mi najíst, nechala mě u sebe přespat a ráno mi do šátku zabalila něco na jídlo. Podala mi to se slovy: „Běž tímto směrem, dcero moje, do hor. Tam se židé schovávají v jednom bunkru. Možná tam dokonce najdeš své bratry a sestry.“

Vyčerpaná jsem se po několika dnech skutečně dostala ke svým sourozencům. Povyprávěla jsem jim všechno, co se stalo s našimi rodiči a ostatními sourozenci. Spolu jsme však dlouho nezůstali. V noci nás obklíčili vojáci SS, stříleli do našeho úkrytu a házeli do něj granáty. Bunkr byl zasažen a moji bratři a sestry přišli o život. Nevím, proč se mi nic nestalo. Podařilo se mi utéct a skrýt se v houštině. Vícekrát přeběhli zuřiví němečtí ovčáci docela blízko mne, ale jakoby zázrakem mě neucítili. Bez přestání jsem se modlila k Neposkvrněné. Nad ránem se vojáci stáhli a já jsem opustila svůj úkryt. Okolí bylo poseto mrtvolami. Našla jsem těla svých sourozenců a pochovala jsem je; trvalo mi to celý den. Po západu slunce jsem se na jejich

hrobě pomodlila a potom jsem se vydala na cestu. Celou noc jsem bloudila, kupodivu jsem však vůbec neměla strach, spíše silný dojem, jako by mě někdo vedl za ruku.

Ráno jsem přišla k jedné osadě. V prvním dvoře, jak se zdálo, nebylo ani živé duše. Vstoupila jsem do předsíně, trochu jsem pootevřela dveře a podívala se dovnitř. Na posteli leželo děvče, bílé jako stěna, leželo nepohnuté – bylo mrtvé. U postele klečela žena a velmi plakala. Vedle ní stál její muž, strnulý bolestí. Najednou se otočil a zeptal se mě: „Kdo jsi? Co chceš?“ Já jsem se na něho jen smutně podívala. Avšak žena pochopila. Přišla ke mně a něžně mě objala. Po chvíli se se slzami v očích obrátila na svého muže: „Podívej se, naše jediná dcera zemřela. Bůh nám posílá namísto ní toto děvče.“ Přitom si mě ještě pevněji přivínila k sobě a zeptala se mě: „Řekni, kdo jsi a odkud přicházíš?“ Tu jsem jim vypověděla svůj příběh a skončila jsem slovy: „Ne, nechci zemřít, chci žít, protože miluji Pannu Marii, Neposkvrněnou. Ale vojáci mě zabijí.“ – „Nikoliv,“ uklidňovala mě žena. „Ochráníme tě. Dobře poslouchej, maličká. Jsi podobná naší dceři. Ode dneška se budeš jmenovat Hedvika – jako ona.“

Během následující noci manželé v zahradě pochovali svoji mrtvou dceru. Hrob pokropili svěcenou vodou a pokryli listím. Nikdo nemohl mít podezření, že je zde hrob, a jejich Hedvika žila nadále ve mně.

Po několika dnech jsem onemocněla a tři dny jsem se nacházela mezi životem a smrtí. Několikrát přišli do domu také příslušníci SS, ale stačilo říci jen jedno slovo: „Tyfus,“ a oni ihned odešli. Když jsem se konečně uzdravila, dům jsem pod zámlinkou pomalé léčby neopouštěla. Moji adoptivní rodiče se mnou od začátku zacházeli jako se svojí vlastní dcerou. Po určité době mě na moji vlastní žádost tajně pokřtili, a tak jsme mohla přistoupit ke svaté zpovědi a přijmout svaté přijímání. Velmi ráda a často jsem se modlila k Panně Marii, k Neposkvrněné. Moji noví rodiče mě velmi milovali a já jsem jim jejich lásku odplácela svojí. Dali mě zapsat na gymnázium a odmaturovala jsem s vyznamenáním. Po válce vedla moje cesta do Společenství Neposkvrněného početí Panny Marie. Tady jsem šťastná řeholní sestra a působím jako učitelka ve škole.

*Z Vítězství Srdca 114/2017 přeložil -dd-
(Redakčně upraveno)*

Blahoslavená Marie Rosalová

„Klidně ať pomine úplně vše, jenom ne láska.“ To jsou autentická slova řeholnice, jimiž papež Jan Pavel II. doprovodil akt jejího blahorečení, akt blahorečení ženy, jež lásce obětovala celý svůj život, aby po smrti splýnula s Láskou.

Narodila se 26. října 1820 v guatemalském Quezaltenangu a pokřtěna byla jako Marie Vicenta (celým jménem María Vicenta Rosal Vásquez). Vyrůstala v bohabojné rodině, v níž věci Boží nebyly nikomu lhostejné. Stejně jako u jiných pozdějších blahoslavených či svatých mělo rodinné prostředí na její další formování zásadní vliv.

Někdy v patnáctém roce svého života se potkala se sestrami betlémistkami, tj. řeholicemi Kongregace sester Panny Marie z Betléma. Tuto kongregaci založil sv. Petr z Betancurtu, španělský světec a františkánský terciář (řeholním jménem Petr od sv. Josefa) žijící v 17. století, jenž se pod vlivem vyprávění o těžkém osudu domorodců utlačovaných konkvistadory rozhodl stát se misionářem. Vyplul do Guatemaly, kde strávil zbytek života v heroické službě chudým, sirotkům, žebrákům a poutníkům, zároveň hlásal Krista otrokům a indiánům. Vybudoval k tomuto účelu i špitál a nadto založil Kongregaci bratří Panny Marie z Betléma (Ordo Fratrum Bethlehemitarum, OFB) zvanou zkráceně betlémisté, a také jeho ženskou větev, tzv. betlémistky.

Počínání betlémistek Marii Vicentu natolik zaujalo, že v 17 letech vstoupila do jejich noviciátu. Nejednalo se přitom o to, že by se v myslí dospívající dívky náhle po dvou letech ozvaly vzpomínky, nikoliv. Ona ty dva roky vyplnila jednou velkou modlitbou za nalezení Boží vůle stran své životní cesty. Když na kolenou stále zřetelněji slyšela volání k zasvěcenému životu, zaklepala na bránu kláštera Beaterium, kde v roce 1840 už jako sestra Marie od Vtělení Srdce Ježíšova složila sliby, mezi něž u betlémistek patří i slib pomoci chudým a nemocným, a to i s nasazením vlastního života. Sliby skládala před poslední betlémistou P. Josefem od sv. Martina. Obě větve byly totiž v roce 1820 z moci úřední zrušeny liberálními vládami – důsledek bojů za nezávislost v zemích Latinské Ameri-

ky. Ženská větev byla obnovena o několik let později, mužská až ve 20. století.

Sestra Marie žila zdánlivě obyčejně – horlivě svými skutky naplňovala charisma kongregace, věnovala svou péči všem potřebným, mezi něž rozsévala zrnka víry v Krista Ježíše. Vycházela přitom z plné odevzdanosti Spasiteli a důvěrných rozhovorů s Ním, v nichž čerpala sílu ke svému bohublému počínání. Ponoření se do

Bl. Marie Rosalová

ducha kongregace spočívalo i v rozjímání nad texty otce zakladatele, sv. Petra z Betancurtu, během nichž došla k závěru, že regule ve stávajících podmínkách nutně potřebují reformovat. V roce 1849 sepsala návrh na reformu a setkala se se vstřícností představených.

Příkladný život sestry Marie od Vtělení Srdce Ježíšova zapříčinil v roce 1855 její jmenování novou představenou mateřského kláštera betlémistek Beaterium. Zároveň šlo o jakési potvrzení jejího reformního úsilí. Tímto rozhodnutím pro ně měla otevřenou cestu. Ve svých 35 letech se, stále ještě plná sil, pustila do namáhavé práce na tomto dílku vinice Páně s takovou vervou, že o šest let později mohla počítat první viditelné plody – stála u otevření nového Bea-

teria. Místní dívky byly osloveny evangelní prostotou této představené i jejich spolusester, také jejich láskyplným přístupem ke všem potřebným a začaly stále častěji žádat o možnost oblékat tentýž řeholní šat.

Mimo to se Matka Marie od Vtělení Srdce Ježíšova zasloužila o rozšíření úcty k Srdci Ježíšovu (nejen) ve své kongregaci a vedla své spolusestry k modlitbě zadostiučinující za lidské hříchy. Vyzvána k tomu byla samotným Ježíšem, jenž k ní při adoraci na Zelený čtvrtek roku 1857 promluvil vnitřním hlasem plným smutku, že je tak málo úcty vzdáváno jeho bolestnému Srdci. Když ji posléze vyzval, aby začala tuto úctu šířit ona, zeptala se, proč zrovna ona. „Protože tu není nikdo menší než ty,“ vysvětloval jí. „Propukla jsem v sladký pláč a nevěděla jsem, co mám dělat,“ vzpomínala později. Svěřila se s tím svému zpovědníkovi, ten však byl k její výpovědi poněkud skeptický. Najednou se i jí samotné zmocnily pochybnosti, zda šlo o skutečný prožitek a ne o sen. Další dny vypukla ve městě epidemie cholery, již podlely dvě sestry z kláštera. Ona sama zažívala dle svých slov „hořkou agónii smrti“, aby obratem nabídla svůj život za zastavení epidemie, a v nitru se jí rozhostil klid. Nazítří se však hořkost vrátila, načež ji Ježíš ujistil, že k ní promluví skrze jejího zpovědníka. Pocity vnitřního klidu vystřídal úlek z příznaků cholery, jež začala náraz pociťovat už i na sobě. Chápala to jako trest za svou neposlušnost. Padla na kolena, odprošovala Boha za své pochybnosti a slíbila, že splní vše, co splnit má. Nemoc pomínula. To přesvědčilo jejího zpovědníka a posléze i místního biskupa, aby povolil sestřím praxi, v níž měly každého 25. dne v měsíci adorat celý den eucharistického Krista, aby mu tak přinašely zadostiučinění za hříchy své i celého lidstva.

Rozšiřovala se i působnost kongregace. V rodném Quezaltenangu založila Matka Marie dvě školy pro děti z nejméně bohatších vrstev a zdálo se, že dobré dílo sester Panny Marie z Betléma bude zdárně

pokračovat. Jenomže v roce 1871 převzala vládu v Guatemale antiklerikálně založená liberální vláda, jimž vše, co mělo spojitost s církví, bylo nepřijatelné. Obratem začali uvádět do života proticírkevní zákony, vyhnali ze země představitele různých řádů v čele s jezuitou, jejich kláštery vyvlastňovali, zrušili výuku náboženství ve školách atd. Jezuity musely do vyhnanství následovat v roce 1877 i betlémský, které se, vedeny Matkou Marií od Vtělení Srdce Ježíšova, usadily v Kostarice. Okamžitě zahájily aktivní činnost vyplývající z charismatu kongregace a ještě téhož roku zde Matka Marie založila další dvě školy pro chudé děti, později první školu pro ženy v Cartagu a v hlavním městě San José i sirotčinec.

Avšak také tuto latinskoamerickou zemi po čase prostoupil zhoubný jed liberalismu a sestry v roce 1884 byly nuceny opět se stěhovat – tentokrát do Kolumbie, kde ve městě Pasto založila Matka Marie domov pro chudé a strádající dívky – a po dalších dvou letech do Ekvádoru. A opět musely začínat prakticky od nuly. Matka Marie od Vtělení Srdce Ježíšova jim v tom už ale nepomohla tak, jak si představovala.

Dne 24. srpna 1886 při jízdě na koni z kláštera v Tulcánu do baziliky Las Lajas v Otavalu spadla ze sedla, a to tak nešťastně, že se zranění ukázalo jako smrtelné. Její pohřeb v Tulcánu trval tři dny. Když byl v roce 1970 hrob této řeholnice otevřen pro účely exhumace

Neporušené tělo bl. Marie Rosalové

a převezení jejich tělesných pozůstatků do kolumbijského Pasta, bylo tělo nalezeno neporušené. To byl další argument uvedený ve spisu předloženém 23. dubna 1976 v Římě v rámci beatifikačního procesu Marie Rosalové, jenž byl dokončen 4. května 1997 na Svatopetrském náměstí Janem Pavlem II.

Eutanazie v Nizozemsku se lékařům vymkla z rukou

Psychiatr Boudewijn Chabot, původně horlivý zastánce eutanazie, je nyní v šoku nad tím, jaký vývoj nabralo usmrcování pacientů v jeho zemi. „Eutanazie vyjela ze svých kolejí,“ píše v příspěvku pro deník *NRC Handelsblad* (16. 6. 2017). Podle oficiálních statistik uvedených v článku zemřelo vloni v Nizozemsku v důsledku eutanazie 6 091 lidí, tedy téměř 17 denně. Prudce však stoupá počet úmyslných úmrtí u psychiatricky nemocných a demenčních pacientů – vloni už jich bylo více než 200. Chabot kritizuje porušo-

vání právně závazných norem eutanazie a její zneužití právě u zmíněné kategorie nemocných, kteří se nemohou ke svému osudu kvalifikovaně vyslovit. Již počátkem tohoto roku podepsal nizozemský psychiatr spolu s dalšími dvěma stovkami lékařů otevřenou petici proti užití eutanazie při pokročilé demenci. „Ukončit život bezbranného člověka je pro nás mravně nepřijatelné,“ napsali v ní lékaři, kteří odmítají vykonávat eutanazii na pacientech bez jejich předchozího souhlasu.

Zdroj: www.radiovaticana.cz, 22. 7. 2017

Křest – brána naděje – dokončení katecheze Sv. otce ze str. 2

naděje: žít ve světle Boha Otce, Spasitele Ježíše a Ducha Svatého, který dennodenně žene vpřed na cestě života!

Potom je zde další velmi krásné znamení křestní liturgie, která nám připomíná důležitost světla. Na závěr obřadu pak od rodičů, jde-li o dítě, anebo samotný křtěnec, je-li dospělý, obdrží svíci, rozžatou od velikonočního paškálu. Jde o velkou svíci, která je o Velikonocích přinesena do zcela ztemnělého kostela, aby manifestovala mystérium Ježíšova zmrtvýchvstání. Od tohoto paškálu si všichni zapálí svoji svíčku a její plamen předávají druhým: toto znamení ukazuje pozvolné šíření Ježíšova vzkříšení v životě všech křesťanů. Život církve – řeknu teď trochu silné slovo – je světelná kontaminace. Čím více Ježíšova světla my křesťané máme, tím více je Ježíšova světla v životě církve a tím živější je církev! Život církve je světelná kontaminace!

Nejkrásnějším povzbuzením, které si můžeme vzájemně dávat, je neustálá připomínka našeho křtu. Chtěl bych vám připomenout: Kolik z vás si pamatuje datum svého křtu? Kdo neví, ať se zeptá na datum svého křtu svých rodičů. Den křtu je dnem znovuzrození. Dávám vám to za domácí úkol. Narodili jsme se dvakrát: poprvé přirozeně, podruhé díky setkání s Kristem v křestním obmytí. Tam

jsme odumřeli smrti, abychom žili jako Boží děti v tomto světě. Tam jsme se stali lidmi, jak bychom si to sami nikdy nepředstavili. Proto máme všichni šířit vůni křížma, kterým jsme byli označeni v den svého křtu. Žije a působí v nás Duch Ježíše, prvorozeného z mnoha bratří, všech, kdo odporují nevyhnutelnosti temnoty a smrti.

Jakou milost křesťan obdrží, když se stane opravdu „*cristo-fore*“ (italsky Kryštof), to znamená „nositel Ježíše“ ve světě! Zejména pro ty, kdo procházejí situacemi zármutku, zoufání, temnot a nenávisti. Patrné je to na mnoha drobnostech: na světle, které křesťan střeží ve svých očích; na zázemí klidu, který není narušen ani ve dnech největších komplikací; na ochotě znovu začínat láskou, i po mnoha prožitých zklamáních. Až se jednou bude psát historie našich dnů, co bude řečeno o nás? Že jsme byli schopni doufat, anebo jsme kladli svoje světlo pod vědro? Budeme-li věrni svému křtu, budeme šířit světlo naděje, Boha. Křest je počátkem naděje, Boží naděje, takže můžeme předávat budoucím generacím důvody života. Nezapomeňte na svůj domácí úkol, připomenout si datum svého křtu!

*Přeložil Milan Glaser,
Česká sekce Rádia Vatikán*

Suma o darech svatého Josefa (79)

TŘETÍ ČÁST

Kapitola XX: Dary vlastností první andělské hierarchie

Nebeský Jeruzalém je od počátku ozdobený a řízený nesčetnými blaženými duchy, svými obyvateli, kteří se rozdělují a jsou zároveň božským poutem spojeni do tří hierarchií, z nichž každá je dále rozlišena na tři řády. Je hierarchie, jak praví blažený Diviš,⁽¹⁾ posvátná vláda a jakési posvátné rozlišení, jež je obrazem božské krásy, jasu a rozumu: v podřízenosti hierarchické kázni a posvátnějším a vyšším andělům uskutečňuje svá skrytá tajemství, a tak usiluje o to, aby podle svých možností vyjadřovala podobnost se svým principem.⁽²⁾ Dokonalost každého z těchto rozlišení tak spočívá v tom, že se svým způsobem snaží veškerým svým úsilím napodobovat Boha. V tomto úsilí je podle svědectví Písma svatého nade vše vynikající a důstojné to, že se andělská hierarchie stává Božím spolupracovníkem a, nakolik je to možné, odhaluje Boží působení. Tak to píše Diviš v třetí kapitole svého díla *O nebeské hierarchii*.⁽³⁾

Je-li devět řádů andělů, nachází se v nejnížší hierarchii tři řády: začínáme zde od nejnížšího řádu a pak vystupujeme směrem k Bohu, který je víc než nejvznešenější. První je řád andělů, druhý je řád archandělů a třetí je řád knížat.

O řádu andělů se praví, že má tři vlastnosti: je to bezprostřední zaměření andělů k lidem, jejich jasnější poznání lidmi a jejich řízení jednotlivých lidí. První z těchto vlastností odpovídá nejvyšší vynikajícím způsobem svatému Josefovi, protože mu byl bezprostředně podřízen první člověk Kristus, jediný Král lidské společnosti. Také druhá vlastnost mu odpovídá, neboť skrze Josefovo poznání se nám stal známým rodokmen Spasitele. Může mu být rovněž připsána třetí vlastnost, a to kvůli ochraně Krista a nejsvětější Panny. Tyto skutečnosti nemají být považovány za něco bezvýznamného a jen jako nepatrné letmo přeletěny naší myslí, protože obsahují mnohé další. Vycházíme-li z temného místa a chceme-li hledět na slunce, musíme svůj zrak otevírat pozvolna. Máme-li tedy nazírat božské vě-

ci, je třeba zcela odstranit lenost a rychlost v čtbě. Je naopak nutno probudit víru, zapálit žár lásky a uplatnit meč bystrého rozumu. Majestát andělů je nevypověditelný, protože nejmenší z nich je větší než ten nejvyšší mezi smrtelníky. Když tě tedy rozum nutí k tomu, abys vlastnosti andělů připsal Josefovi, rozpoznaj z toho, jaká je v něm hloubka ctností. Pak přijmi křídla jako orlice a leť: když si budeš myslet, že jsi vystoupil na vrchol, zjistíš, že jsi ve skutečnosti dosáhl jen prvního stupně nesmírné výšky.

Druhým řádem je řád archandělů, je muž jsou podle učení blaženého Diviše vlastní tři vlastnosti: první vlastností je přijímání sdílení od vyšších, druhou vlastností je být nad nižšími a třetí vlastností je převádět nižší pod vyšší. Je nutné, aby první z těchto vlastností byla připsána Josefovi, neboť od vyšších duchů přijal poznání Božího Syna, od tohoto Syna zkušenostní poznání a od své manželky nejvyšší vědění. Nejvyšší vynikajícím způsobem měl i druhou vlastnost, protože měl pod sebou Krále všehomíra a Královnu světa. Nepostrádal ani třetí vlastnost, jak už to bylo šířeji vyloženo. Hle, to je Josefovo nebeské odění archandělů! Avšak když pak vystoupíš výše, i ono se ti bude zdát, lidsky řečeno, bezcenným.

Třetí řád je řád knížat, jenž se těší třem vlastnostem: první vlastností je napodobování prvního principu, druhou vlastností je ozdobení knížecími ctnostmi a třetí vlastností je převádění nižších pod samotný princip. Josef však napodoboval první princip, neboť byl nad tímto prvním prin-

cipem. Totiž samotný Bůh nazýval Josefa otcem, byl mu podřízen a byl ho poslušný. To, že byl ozdoben ctnostmi, vyjádřil evangelista jedním slovem, když řekl: „Protože její muž Josef byl spravedlivý.“⁽⁴⁾ Stojí za povšimnutí, že Josef je ten, komu je v Novém zákoně připsána spravedlnost nejprve, aby se tímto prvenstvím v Písmu svatém naznačilo, že byl vznešeně ozdoben všemi ctnostmi. A Josef se také jistým způsobem snažil o to, aby ostatní lidi převedl pod Boha, když živil Božího Syna, zvěstoval jeho silu, když bylo třeba, slovem a příkladně svatě žil: o tom jsme již dostatečně hovořili výše. A tak je zřejmé, že svatý Josef vlastnil jednotlivé dokonalosti jednotlivých řádů první hierarchie. Nyní však již přejdeme k pojednání o vyšších skutečnostech, abychom rozhlásili ještě větší dokonalosti tohoto velikého muže, a tak aby sláva Božího jména více zářila, byla hlásána a plála.

(Pokračování)

Z latinského originálu
„Summa de donis Sancti Ioseph“
(Romae: ex Typographia polyglotta
Sacrae Congregationis
de Propaganda Fide, 1887)
přeložil fr. Štěpán Maria Filip OP

Poznámky:

⁽¹⁾ Tedy Pseudo-Dionysius Areopagita. [pozn. překl.]

⁽²⁾ Tedy Bohem. [pozn. překl.]

⁽³⁾ Srov. *De caelesti hierarchia*, cap. III. In: PG 3, sl. 163–168 (český překlad: Dionysius Areopagita: *O nebeské hierarchii*. Přel. Martin Koudelka. Praha: Vyšehrad, 2009, s. 69–73). [pozn. překl.]

⁽⁴⁾ Mt 1,19.

Příští Světové dny mládeže mají mariánskou hymnu

„Jsem služebnice Páně: ať se mi stane podle tvého slova“ (Lk 1,38) – tento verš z první kapitoly Lukášova evangelia je nejenom mottem 34. světových dní mládeže, které bude v lednu 2019 hostit středoamerická Panama (22.–27. ledna), nýbrž zaznívá také v jejich oficiální hymně. Jak informuje panamská arcidiecéze, zpěv byl 3. července představen v hlavním městě za účasti tisíců mladých i dospělých, jak laiků, tak příslušníků místního kléru.

„Tato hymna vyjadřuje poslání, ke kterému jsme v této době jako učedníci a misionáři povoláni, a to po vzoru Panny Marie. Naplňuje nás nadšením, protože při jejím zpěvu se mladí lidé z celého světa radostně a ochotně připravují na to, aby je Bůh proměnil,“ prohlásil při prezentaci panamský arcibiskup José Domingo Ulloa Mendieta.

Podle www.radiovaticana.cz

Učme se poznávat své chyby

Rozhovor Christofa Gaspariho s psychoterapeutem Doc. Raphaellem Bonellim

O tom, že zpovídání „má něco společného“ s odpuštěním, se vědělo už dávno.

Teď jsou ale zpovědnice prázdné, zatímco psychoterapeutové mají konjunkturu. Je to adekvátní náhrada?

Je vůbec odpuštění tématem pro psychoterapii?

Doc. Raphael Bonelli: Ano, velkým tématem. Ale většina kolegů je nazývá pojmem „zahořknutí“. Tím se vyjadřuje, že člověk, který neumí odpustit, bude stále více nešťastný. Patří ke skutečnosti člověka, že zakouší bezpráví a bezpráví koná. Zdravé a moudré zacházení s utrpeným bezprávím je rozhodující pro to, jestli je člověk schopen vést šťastný život. Proto je důležité učit se odpuštění, nebo je rozvinout pomalu v psychoterapii.

Zahořknutí je tedy následkem neschopnosti odpustit. Ale není také potlačení jedinou z možností, jak zacházet s utrpeným bezprávím?

Ano, to může být. Ale všeobecně potlačuje člověk spíše vlastní vinu než to, co mu bylo způsobeno. Klasické potlačení spočívá v tom, že si lidé neuvědomují, že také mají své chyby. Mám poměrně mnoho partnerských terapií. A v takové partnerské terapii je zřejmé, že lidé jsou velmi citliví na to, co všechno se jim stalo. Ale sotva poznávají, co oni sami udělali špatně.

Je neschopnost odpuštět široce rozšířeným jevem?

Ano, je. Mnoho lidí si myslí, že jejich neštěstí souvisí s tím, že ostatní udělali něco špatně. V osmdesátých letech minulého století byli lidé nakloněni dávat rodičům vinu za všechno, co se jim v dospělém věku stalo, často o několik desetiletí později. „Co se stalo ve vašem dětství?“ byla klasická otázka. Tento způsob obviňování končí vždycky ve slepé uličce.

Připisovat chybu jinému, to neprospívá nikomu. Tento starý způsob psychoterapie nikdy nesměřoval k odpuštění. Vzpomínám si ještě dobře na jednoho 60letého muže. Měl za sebou osm let psychoterapie. Teď by chtěl vědět, jaké jsou nové vědecké poznatky. Potom mi vyprávěl, že byl znepřátelený se svými rodiči, také se

svými sourozenci. Všichni byli na něho zlí. Řekl jsem mu na to: „Vidím, že jste se nesmířil. Pomyslel jste už na to, že byste měl odpustit?“ Jeho odpověď byla: „To jsem ještě nikdy neslyšel.“ A potom se za čtyři hodiny podařilo, že zašel za svými ještě žijícími sourozenci. Po desetiletích zahořklosti, odloučení a mlčení došlo zase ke kontaktům.

Odpuštění je tedy klíčem k psychickému uzdravení?

Každopádně je to důležitý činitel, i když také není vším. Ve Spojených státech se hodně zkoumalo téma odpuštění pod označením „Forgiveness“. Tak označovali schopnost nějaké osoby odpustit druhému. Jde o vnitřní postoj, o ctnost. Ze studií jasně vyplývá, že „Forgiveness“ je v úzkém vztahu s psychickým zdravím.

Dá se odpuštění nacvičit?

Zde existují různé školy. Ale ve všech se uvádějí dva kroky. První krok: rozhodnutí k odpuštění – „Decisional forgiveness“ –, druhý krok: „Emotional forgiveness“ – že člověk odpustí také citově. Nejdříve musí chtít odpustit – teprve pak také může citově odpustit. Rozhodující je ten první krok. K němu velmi pomáhá, když ten druhý člověk prosí o odpuštění. Ale to není bezpodmínečně nutné. Je možné odpustit také pachatelům, kteří jsou už mrtví, nebo takovým, kteří jednoduše o odpuštění neprosí. Ale to je velmi těžké.

Jde tedy nejprve o akt vůle. Jak se nacvičí?

V této souvislosti existuje jedna studie, kterou pokládám za důležitou. Problém tkví v tom, zda se někdo snadno, nebo těžko rozhodne pro odpuštění. Výsledek: Nejsnadněji to činí ti, kteří umí uznat svoji chybu. O co více člověk uzná, že on sám je chybující, o to spíše umí chybu jiných uznat, a proto odpustit. Lidé, kteří říkají: „Mně by se to nemohlo nikdy stát!“ a kteří se rozhořčují nad jinými –

zvláště perfekcionisté a narcisté – ti to mají velmi obtížné s odpuštěním. A to má velmi mnoho společného s potlačením viny. Jak jsme už řekli, pácháme křivdu a sami jí trpíme – asi 50 ku 50. Když někdo potlačuje vlastní podíl, má velké obtíže uznat chyby jiných. Vždyť on sám přece nedělá žádné. Přitom zahořkne, protože má dojem, že je jediný neviný, zatímco ostatní jsou podlí. Kdo tedy uzná, že má sám „bláto na hlavě“, snese snadněji utrpené bezpráví.

Být schopný sebekritiky je tedy jeden způsob, jak se naučit odpuštět...

Ano. Pravidelné zpytování svědomí a zpověď jsou psychohygienicky velmi důležité. Také slova z Otčenáše „odpusť nám naše viny, jakož i my odpouštíme našim viníkům“ sem patří. Toto spojení má empiricky, vědecky velký smysl. Když sám pozoruji, že mám zapotřebí odpuštění, přijde mi snadnější odpustit tomu, kdo se prohřešil proti mně.

Nyní ale ke druhému kroku: K citově zakoušenému odpuštění. Zvládne to člověk sám ze sebe?

Krok, který má udělat člověk sám, je rozhodnutí: „Já ti chci odpustit!“ To si máme uvědomit vždycky, když přijde hněv: „Už jsem mu odpustil.“ Druhý krok, který v psychoterapii děláme, je, že se pokoušíme posílit empatii ke druhému. Tady bych chtěl uvést terapii párů. Je důležité pochopit, jak se daří tomu druhému. Jak to on nebo ona mysleli, pocítili? Oč více chápeme okolnosti „pachatele“, o to je snadnější mu odpustit. V roli manželského terapeuta se dívám stále znovu, jak rychle porozumí jedna strana té druhé. Skoro nikdy není vina jenom na jedné straně, tj. že jen jeden je pachatel a ten druhý oběť. Pozoruhodné je, že obě strany to všeobecně nemohou vnímat, protože každý tak těžce nese vlastní vinu. Když pak například žena řekne, že udělala to nebo ono a že si to uvědomuje – pak muž opravdu

do toho vyskočí a řekne: „Po desítky let jsem to také říkal! Proč jsi mě neposlouchala?“ Nějak si nemohli vzájemně naslouchat, i když pravda byla zřejmá. Jenom byla většinou tak formulována, že byla nepřijatelná. Kromě toho je člověk hluchý ke kritice, když je ve sváru.

Není odpuštění vlastně jednostranným aktem, při kterém nejde o to, aby druhá strana o to prosila?

Ano, avšak prosba velice ulehčí odpuštění. Když si pachatel myslí, že jeho chování je „úplně v pořádku“, pak to dělá odpuštění nanejvýš obtížným. Ale i tenkrát je dobré odpustit. Protože jinak zůstane člověk nesvobodný. Ale odpustit někomu, kdo je pyšný na své konání – to je královská disciplína. Bohužel stále častěji dochází k tomu, že lidé jsou pyšní na svoje chování, i když někoho zraňují. To souvisí s výchovou, která se teď praktikuje. Bylo by tak důležité dětem vštípit, aby se zkoumaly: Co dělám špatně?

Mluvil jsi o osvobození. Je odpuštění v základě také aktem vlastního osvobození?

Ano. Silný vztah k Bohu to člověku ulehčuje ještě více. A proto používám u věřících pacientů také náboženské obrazy. To mi jako terapeutovi velmi pomáhá, poukázat na utrpení Ježíše Krista. Já jsem totiž ještě nepoznal nikoho jiného, kdo by trpěl více než Ježíš Kristus – a k tomu ještě úplně nevině. A přesto on odpustil: „Otče, odpusť jim, neboť nevědí, co činí.“ Předložit věřícímu člověku toto před oči mu může pomoci, aby se vyrovnal s vnitřní hořkostí – také v modlitbě.

Myslíš si, že žijeme v době, v níž je odpuštění obtížnější?

Jsem přesvědčen, že je to obtížnější, protože žijeme v perfekcionistačké a narcistické době. Perfekcionismus znamená, že nedělám žádné chyby. Mnoho lidí myslí jen na sebe. Mají stále méně pochopení pro chyby jiných. A přesně toto je, jak jsme řekli, předpokladem pro schopnost odpustit.

Zdá se, že také křesťané jsou tím zasázeni...

Zajisté. Mnozí už ani nevědí, že by měli jít ke zpovědi. Rozmohla se představa, že Bůh je natolik milosrdný, že pro nás

Doc. Raphael Bonelli

má ve všem porozumění a že považuje všechno za dobré. A tak také mnozí nevědí, že existuje vůbec něco, z čeho by se měli zpovídat.

Toto poznání by bylo předpokladem, aby člověk svůj život pravidelně znovu procházel...

Ano, ale kriticky. Ovšem pozoruji, že sebekritiky u mnohých tolik ubývá, jako by příkazání byla zrušena. Vždyť ona jsou jediným vodítkem! Když se k nim člověk pokorně přibližuje, poznává, že má problémy se čtvrtým, pátým, osmým... Tu se musím vyzpovídat, abych vyrostl. Pak vím, kam mám jít.

Když si však člověk myslí, že tato příkazání jsou zastaralá, že církev by se měla konečně přizpůsobit dnešním poměrům, pak není možné růst, lidé si myslí, že všechno je stejně OK.

A proto je soužití čím dále obtížnější...

Právě na tom ztroskotává mnoho manželství. Bez odpuštění nemůže žádné manželství fungovat. Aby lidé spolu úzce žili jako muž a žena, je nezbytné, aby pravidelně prosili o prominutí. Papež František nám říká, že „děkuji, prosím, promiň“ jsou kouzelná slova pro zdar manželství. To považuji za velkolepé. Jako psychiatr to mohu jenom stoprocentně potvrdit.

Dají se manželské krize zvládnout odpuštěním?

Toto prožívám stále znovu: Přijde nějaký pár a ona vypráví, co jí manžel udělal. Pak se ptám jeho, jestli je to pravda. Načež on řekne: „Ano, i když ona trochu přehání.“ Pak se ptám: „Je vám toho líto?“

On na to: „Ano, ano...“ – „Poprosil jste o prominutí?“ – „Ne, to nepotřebujeme. Ona přece ví, že ji mám rád...“ Pak se zeptám: „Jak se vám s tím žije?“ Tu uslyším: „Bylo by pěkné, kdyby poprosil o odpuštění.“ – „No a nebyla by teď k tomu příležitost?“ obracím se na něho. „Mám vyjít ven?“ On na to: „Ne, ne...“, poklepe jí na rameno a říká: „Promiň, drahoušku,“ aniž by na ni pohlédl, aby potom přešel k dalšímu tématu. Když jsem se pak paní zeptal, jak to emocionálně přijala, řekla: „No, už je dobře...“ – „Opravdu?“ – „No, já...“ Potom pozvu muže, aby řekl: „Miláčku, je mi toho skutečně líto, že jsem s tebou tak jednal a že ty jsi onemocněla.“ A když to pak řekl, pouto se roztrhlo: Ona začala plakat, on také – a i já jsem měl slzy v očích. Nálada v místnosti se obrátila – terapie byla prakticky ukončena. To jsou velice silné momenty pro terapeuta. Zde bylo manželství v několika málo vteřinách uzdraveno.

Nejsnadněji se odpuštění dosáhne, když někdo o ně poprosí. Bylo by tedy dobré se v tom cvičit, jak poprosit o odpuštění...

Tomu se musíme učit. Když častěji poprosím o odpuštění, usnadním druhému, aby udělal totéž. To krásné na prosbě o odpuštění je, že před svou paní pokleknu. Tím se udělám závislým na ní. Tím jí předám moc odpustit, nebo také ne. Jenomže toho se mnozí neodváží. Mají strach, aby ten druhý potom nezvedl ukazováček a nedovolával se dalšího selhání. Přesně toto by ale v této situaci nebylo na místě. Vždyť teď jde o smíření, o uzdravení.

Ve vztahu k dětem platí stejný princip?

Existují kultury, v nichž rodiče své děti nutí – někdy dokonce ručně –, aby se omluvily, sami ale nepřijdou na myšlenku někdy je poprosit o odpuštění. Pak se děti učí, že je to právo silnějšího, vyžadovat prosbu o odpuštění. Prohrál, kdo se musí omluvit. Prosí-li však rodiče děti o prominutí, když sami udělali něco špatně – třeba vysvětlením: „Byl jsem velice nervózní, je mi to líto,“ – to působí na děti velmi, velmi dobře. Pak se učí přirozenému přístupu k omluvě.

*Z VISION 2000 - 3/2017
přeložil -mp-*

S Thérèse Hargotovou o novém otroctví sexuální revoluce

Denik Svatého stolce *L'Osservatore Romano* si na první stránce (23. 4. 2017) všimá ojedinělého zjevu v současném sexuologickém panoramatu – třicetileté původem belgické spisovatelky, bloggerky, terapeutky a učitelky Thérèse Hargotové (nar. 1984) – a doporučuje její knihu nazvanou „(Téměř) sexuálně osvobozená mládež“ – „*Une jeunesse sexuellement libérée (ou presque)*“ (italský překlad Sonzogno 2017) jako vhodnou četbu před nadcházející synodou o mladých lidech. Jak totiž poukazuje redaktorka Lucetta Scaraffiová, v dnešní přeseexualizované společnosti, která se bez sexuálních nářeků neobejde při prodeji jakéhokoli výrobku a kde sex představuje řešení všech existenciálních otázek, se tomuto tématu synodní otcové nemožno vyhnout – a pokud možno, by je neměli pojednat abstraktně. A v tom jim nabízí pomoc mladá filosofka a sexuoložka, vdaná matka tří dětí, která sama sebe definuje jako vnučku sexuální revoluce, což jí nicméně nebrání v kritickém pohledu na politickou korektnost nynější sexuální ideologie, podmiňující život jejich vrstevníků, ale také žáků, gymnazistů ve věku 11–18 let, jejichž příběhy zpracovává.

Podle Hargotové se dnešní člověk domnívá, že jeho sexuální a citový život je oproštěn od zákazů, pravidel a institucí, avšak ve skutečnosti se nevědomky ve všem přizpůsobuje novým „příkázáním“ své doby – tomu, co se „má“, „musí“ a „je normální“. Od povinnosti plodit přešel k povinné rozkoši, normované pornografickým průmyslem. Sexualitu osídlily pojmy úspěšnosti a výkonnosti, které se vůbec nezbavily stereotypů, neboť mužům ukládají zejména zdařilost sexuálního výkonu, zatímco žena má dostát estetickým kánonům. Nová norma se projevuje také v hygienických opatřeních, která nahradila někdejší morálku a mají zaručit „bezpečný sex“. Souběžná přítomnost rozkoše a strachu, rizika a iluzorní svobody vytváří liberální koktejl, který se prosadil také na poli sexuality a v jedinci plodí pouze úzkost, píše Hargotová (*La Croce quotidiana*, 14. 7. 2016).

Belgická autorka žila v Bruselu, New Yorku a nyní v Paříži, přičemž vždy pracovala s adolescenty z rodin tzv. střední třídy, u kterých popisuje devastující účinky pornografie. S rozvojem nových technologií a internetu mají -náci letí stále snazší přístup k pornografickým webům, ale Hargotová mluví také o všeobecné „porno kultuře“, patrně na videoklipech, seriálech, hudbě a reklamě. Pornografie tak nahrazuje dětskou imaginaci a fantazii, kterým není dopřáno se rozvinout, budí v adolescentech pocity viny, protože prožívají sexuální vzrušení prostřednictvím pornografických výjevů, a nastoluje závislost. „Sexuální svoboda v jedenadvacátém století znamená, že máte právo na orální sex ve čtrnácti letech,“ uzavírá sexuoložka, která rozhodně kritizuje také všeobecné přesvědčení, podle něhož je pohlavní úkon svobodný v té míře, v jaké je chtěný. Individuální souhlas se tak stává jediným kritériem rozlišování dobra a zla, čímž se dospělí vzdávají své výchovné role. „Vztáhli jsme tento princip také na děti, po kterých žádáme, aby se chovaly jako dospělí a dokázaly říci »ano« či »ne«. Naše společnost opomíjí pojem pohlavní zralosti, který je však velmi důležitý,“

Thérèse Hargotová

upozorňuje autorka a varuje: „Do určitého věku citová nezralost děti neuschopňuje k tomu, aby řekly »ne«, nelze tu ale mluvit o souhlase, který zde neexistuje. Děti je nutné skutečně chránit.“

Thérèse Hargotová se nevyhýbá ani otázce pohlavní identity, která dnes trýzní řadu adolescentů, přestože dle jejího soudu je silně reduktivní ztotožňovat člověka s jeho sexuální orientací: „Být homose-

xuální je dnes především politická bitva,“ píše. „Je to otázka adolescentních přání, fantazií, odlišnosti od ostatních. Mladé lidi úporně zaměstnává zviditelnění »coming-outu«, ale na druhé straně jim nahání strach, protože z něj neexistuje cesta zpět.“ Sexualita ale není identita a sexuální život není určující pro to, kým jsem, upřesňuje belgická filosofka, a namísto kurzů sexuální výchovy vyzývá k osobnostnímu rozvoji mladých lidí. „Je třeba mladé lidi učit, aby se stali muži a ženami, pomáhat jim v rozvoji vlastní osobnosti. Sexualita je ve vztahu k osobnosti podružná. Namísto přednášek o prezerativních, antikoncepci a potratech je třeba mladým lidem pomoci k sebeutváření, k rozvoji sebeúcty. Je třeba utvářet muže a ženy schopné vstoupit do vzájemného vztahu – nahraďme proto kurzy sexuální výchovy přednáškami z filosofie!“ radí Hargotová.

Možná právě takto bude možné zvrátit škody napáchané domnělým sexuálním osvobozením ženy, které se ve skutečnosti obrátilo proti ní a jejímu tělu. „Příslib »Mé tělo mi patří« se změnil v »Mé tělo je k dispozici,“ tvrdí belgická filosofka. „Zatímco na veřejnosti se ženám prokazují úcta, v soukromí se promítají pornofilmy, kde se s ženami zachází jako s předměty. „Feminismus destabilizoval muže, kteří si tak svou nadvládu upevňují v intimní sféře,“ podotýká mladá sexuoložka a poukazuje na antikoncepci, zbavující muže zodpovědnosti, i pronájem dělohy, který ženu okrádá o mateřství a činí z ní dělnici plnící plán těch, kteří si přivlastnili projekt otcovství. Jakou roli může v tomto procesu sehrát katolická církev? – Na to Thérèse Hargotová odpověděla jednomu italskému katolickému deníku (*La Croce quotidiana*, 7. 2. 2017). Podle jejího názoru je nutné vznešené teologické učení (kupříkladu katecheze o teologii těla Jana Pavla II.) v jistém smyslu vtělit, aby odpovídaly životní zkušenosti katolíků a nevedly k dalším frustracím. Nové generace něco takového potřebují, přičemž tento výchovný úkol náleží zejména laikům, soudí autorka knihy o (téměř) sexuálně osvobozené mládeži.

Jana Gruberová,
Česká sekce Rádia Vatikán
(www.radiovaticana.cz, 9. 7. 2017,
redakčně upraveno)

Jsou děti z rodin a homosvazků opravdu stejné?

Deník Svatého stolce *L'Osservatore Romano* (3.–4. 7. 2017) si všímá obtíží, za jakých vyrůstají děti počaté přirozeně či prostřednictvím umělého oplodnění a později osvojené homosexuálními dvojicemi. Zatímco dosud se nesouhlas či souhlas s takovýmto výchovným vzorcem zakládal spíše na abstraktních principech, v posledních deseti letech zejména anglosaská sociologie předložila řadu studií na toto téma. Jejich autoři většinou vycházejí z úmyslu pozitivního vykreslení této reality, což se projevuje na jejich dílčím pohledu. Téměř vždy jsou totiž dotazováni rodiče, kteří mají samozřejmě zájem na tom, aby své okolí i děti ubezpečili o naprosté vyrovnanosti dané situace. Na omezenost takového metodologického přístupu, a tudíž i na diskutabilní závěry zmíněných sociologických šetření na základě jejich zevrubné analýzy upozorňuje v nově vydané studii mladá italská psychologka Elena Canziová, která vyučuje na milánské Katolické univerzitě (*Omogenitorialità, filiazione e dintorni*, Vita e Pensiero, 2017).

Sociologický výzkum by totiž rád dokázal, že neexistují rozdíly mezi dětmi žijícími s homosexuálními dvojicemi a jejich vrstevníky vychovávanými v rodinách. Zaměřuje se přitom na dva faktory – kvalitu vztahů (většinou vnímanou ze strany rodičů) a psychosociální adaptaci dětí. Menší pozornost věnuje utváření jejich identity, tedy klíčovému bodu zejména v dospívání, a také snahám o dohledání vlastního původu – tedy chybějícího rodiče. Mezi homosexuálními dvojicemi s dětmi dnes převažují ženy, což předpokládá těhotenství jedné z nich a zakládá pozdější obtíže tzv. „sociální matky“. „Zatímco přítomnost otce a matky v heterosexuálních párech vede ke dvěma zcela odlišným formám dětského přilnutí, které nepřipouštějí konfrontaci a snáze akceptují případné preference, přítomnost dvou stejnopohlavních rodičů nevyhnutelně znamená konkurenci a otázku, kterého z členů dvojice má dítě ve větší oblibě,“ píše italská socioložka. Mužské dvojice, které se nutně uchylují k tzv. náhradnímu mateřství, sice v tomto smyslu stojí na stejné úrovni, přesto pouze je-

den z mužů je dárce genetických dat. Děti z takovýchto dvojic zase silně znepokojuje představa, že při jejich početí hrály rozhodující roli peníze.

Rodičovské homosexuální dvojice nepochybně mnohem vyrovnaněji sdílejí péči o domácnost, nepodléhají konvencím a v porovnání s heterosexuálními páry se vyznačují lepšími komunikačními schopnostmi a účinnějším řešením problémů, vyplývá z analyzovaných sociologických výzkumů. Podle italské odbornice se ale ve studiích příkládá větší váha péči o děti a citovému zázemí, tedy mateřským postojům, zatímco výrazně méně se zvažuje naplnění otcovské role. Další slabinou jsou chybějící mezigenerační vztahy s prarodiči vzhledem k tomu, že původní rodiny nikoli pokaždé schvalují homorodičovství.

Badatelé se také dotazují na sexuální orientaci dětí – stávají se z nich homosexuálové, pokud mají homorodiče? Podle studií tento trend skutečně převažuje, zejména u dětí žijících s ženskými dvojicemi, ačkoli výjimkou není ostentativní poukaz na dětskou heterosexuálnost, dokazující domnělou normalitu homorodiny. Děti z homosexuálních dvojic dosahují lepšího školního prospěchu, ale také častěji holdují drogám a alkoholu, vykazují nižší úroveň samostatnosti a vyšší

Největší obtíže zažívají děti z homosexuálních domácností ve vztahu k vrstevníkům. Jejich spolužáci nešetří zasměšňováním a šikanou, což vzbuzuje pocity méněcennosti a abnormality a vede k různým obranným strategiím...

Na základě takového složitého a nejednoznačného obrazu lze tudíž jen velmi obtížně tvrdit, že neexistují rozdíly mezi dětmi žijícími v rodinách a homosvazcích...

stupeň úzkosti než jejich vrstevníci žijící v rodinách. Zatímco pro potomky heterosexuálních párů se stabilita rodiny a manželství kladně promítá do zdárného růstu, u dětí z homosexuálních dvojic

je spíše překážkou. Vnímají tuto okolnost jako pouto znemožňující další vývoj, potvrdily studie.

Jak podotýká Elena Canziová, analyzovaná šetření nepojednávají o obtížích spojených s postavou tzv. sociálního rodiče. Právě ten totiž klade největší odpor při hledání chybějícího původního biologického rodiče. Tuto zcela zásadní otázku po osobní identitě dosavadní studie označují eufemismem „zvědavost“ a „hledání vlastního biologického původu“ raději definují jako „určení genetické příbuznosti“. Problém absence rodičů se samozřejmě vyskytuje i při běžné adopci, připouští Canziová. Tehdy však adoptivní rodič nevytěsňuje původního rodiče, nýbrž na sebe bere tíži bolesti, způsobené chybějícím rodičem, a odčínuje ji. To však nelze říci o tzv. rodičích, kteří svou volbou anonymního dárce sami nesou odpovědnost za vakuum, které je jedinou odpovědí na otázku po vlastním původu jejich potomků. Pokud se tak dítě rozhodne hledat původního biologického rodiče, jedná v příkrém rozporu s volbou adoptivních rodičů, kteří se úmyslně rozhodli zplodit sirotky.

Největší obtíže zažívají děti z homosexuálních domácností ve vztahu k vrstevníkům. Jejich spolužáci nešetří zasměšňováním a šikanou, což vzbuzuje pocity méněcennosti a abnormality a vede k různým obranným strategiím (od popírání vlastní rodiny po zatajování skutečnosti). Řečeno souhrnně, „dětí homosexuálních dvojic častěji vyhledávají pomoc veřejných služeb, vykazují sníženou heterosexuální identifikaci a naopak zvýšenou frekvenci homosexuálních vztahů a ve svých domovech se cítí méně bezpečně,“ uzavírá italská psychologka. Na základě takového složitého a nejednoznačného obrazu lze tudíž jen velmi obtížně tvrdit, že neexistují rozdíly mezi dětmi žijícími v rodinách a homosvazcích, komentuje její závěry vatikánský deník *L'Osservatore Romano*.

Jana Gruberová,
Česká sekce Rádia Vatikan
(www.radiovaticana.cz, 14. 7. 2017,
redakčně upraveno)

Pondělí 21. 8. 2017

6:05 Klapka s ... (60. díl): Ladislavem a Vladislavem Františovičky **7:10** Skryté poklady: Christian **7:40** Nikaragua – Dobrý pastýř, biskup David Zywiec **8:10** Outdoor Films s Martinou Prášilovou a Tomášem Malinou (51. díl): Windsurfing je (pro nás) životní styl **9:40** Česká věda **10:00** Na pořadu rodina (14. díl): Když dítě nepřichází **11:05** V pohorách po horách (38. díl): Zemská brána – Orlické hory **11:15** Předání proutěného řemesla **11:45** Bible pro nejmenší: Ježíš miluje děti **11:50** Sedmihlásky (103. díl): Pekla dolky **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Roháči na Mohelnickém dostavníku 2015 (5. díl) **12:45** Se salesiány na jihu Madagaskaru: BEMANEVIKY – Misijní stanice v pralese **13:05** Slunce ve tváři **13:40** Jak potkávat svět (51. díl): S Růženou Děckou a jejími žáky **15:05** Noční univerzita: Prof. Julius Lukeš, CSc. – Dotazy k přednášce Čeho jsme produktem? **16:00** Putování Modrou planetou: Venezuela **16:40** Můj chrám: Kostel svatého Jana Nepomuckého ve Štěchovicích a Monika Klimentová **16:55** Misionář pod sopkou **17:30** Naše peníze, jejich osud **18:25** Sedmihlásky (103. díl): Pekla dolky **18:30** Bible pro nejmenší: Ztracená ovečka **18:35** Víra do kapsy: S modlitbou ve vztahu **19:00** Hlubinami vesmíru SPECIÁL: Zatmění slunce v USA 2017 [L] **21:05** Ars Vaticana **21:15** ARTBITR – Kulturní magazín (34. díl): S MUDr. Marií Svatošovou **21:25** Naše milosrdná Paní, Matka kubánského lidu **22:00** Noční univerzita: Prof. Vladimír Smékal, CSc. – Hledání a respektování pravdy (2. část) **23:05** Terra Santa news: 16. 8. 2017 **23:30** Kulatý stůl: Dobrovolnictví **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Úterý 22. 8. 2017

6:05 Cesta k andělům (79. díl): Marie Retková – moderátorka **7:00** 44 let novičkou **7:25** Pod lampou **9:30** Víra do kapsy: S modlitbou ve vztahu **9:45** Exit 316 (9. díl): Odvaha **10:10** Muzikanti, hrajte **10:40** Noční univerzita: Prof. Vladimír Smékal, CSc. – Hledání a respektování pravdy (2. část) **11:45** Bible pro nejmenší: Ztracená ovečka **11:50** Sedmihlásky (103. díl): Pekla dolky **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Po volání: S redemptoristy na Svaté Hoře **13:05** Vezmi a čti: Červen 2017 **13:25** Ars Vaticana **13:40** V pohorách po horách (38. díl): Zemská brána – Orlické hory **13:50** Královna a Matka Chorvatů **14:40** Kulatý stůl: 90 let salesiánů u nás **16:00** V posteli POD NEBESY IV. (12. díl) **16:55** Bez tebe to nejde: Pomoz mi s životem **18:00** Cirkus Noeland (30. díl): Roberto, Kekulín a dvojník **18:30** Bible pro nejmenší: Josefův plášť **18:35** Sedmihlásky (103. díl): Pekla dolky **18:40** Dávní hrdinové: Připravit, pozor, pal! **19:10** Collegium orientale **19:30** Zpravodajské Noeviny (886. díl): 22. 8. 2017 [P] **20:00** Na pořadu rodina (17. díl): Ve zdraví i v nemoci **21:05** Ale on není bílý **21:35** Zpravodajské Noeviny (886. díl): 22. 8. 2017 **22:00** Cvrlikání (38. díl): Tomáš Kočko a Orchester **23:10** Terra Santa news: 16. 8. 2017 **23:35** Outdoor Films (43. díl): S Horskou službou Beskydy **1:05** Noční repríza dopoledních pořadů.

Středa 23. 8. 2017

6:05 Klapka s ... (50. díl): Petrem Hejcmanem **7:10** Hrdinové víry (4. díl): Metoděj Habábě **8:25** Noční univerzita: Prof. Julius Lukeš, CSc. – Dotazy k přednášce Čeho jsme produktem? **9:20** Ars Vaticana **9:35** Přímý přenos generální audience papeže [L] **10:50** Učedníci a misionáři – Brazílie **11:20** Zpravodajské Noeviny (886. díl): 22. 8. 2017 **11:45** Bible pro nejmenší: Josefův plášť **11:50** Sedmihlásky (103. díl): Pekla dolky **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:55** Víra do kapsy: S modlitbou ve vztahu **13:10** Naše pe-

TELEVIZE DOBRÝCH ZPRÁV

■ Vysílání denně 6.00 – 1.00 hod.
■ Denně: 8.00; 16.00 hod. – programová nabídka TV NOE (změna programu vyhrazena)

Podrobnosti na www.tvnoe.cz

níze, jejich osud **14:05** Hlubinami vesmíru s dr. Michalem Sobotkou: O Slunci, 1. díl **14:45** ARTBITR – Kulturní magazín (34. díl): S MUDr. Marií Svatošovou **15:00** Exit 316 (9. díl): Odvaha **15:20** Soňa **15:35** Zpravodajské Noeviny (886. díl): 22. 8. 2017 **16:00** Můj chrám: Kostel svatého Jana Nepomuckého ve Štěchovicích a Monika Klimentová **16:15** Cvrlikání (51. díl): Lua **17:25** 750 let Svinova **18:05** Hermie a jeho přátelé: Zbytečná hádka **18:30** Bible pro nejmenší: Josef otrokem [P] **18:35** Sedmihlásky (103. díl): Pekla dolky **18:45** Missio magazín: Červen 2017 **20:00** Večer chval (59. díl): Celostátní přehlídka církevních škol v Odrách **21:20** BET LECHEM – vnitřní domov (11. díl): Molly Mattathil – sestra paulínka z Indie **21:35** Noční univerzita: Prof. Vladimír Smékal, CSc. – Hledání a respektování pravdy (2. část) **22:45** Generální audience Svatého otce **23:25** Vzdálená pobřeží ticha – Kazachstán **0:00** Cestujeme regionem Záhorie **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Čtvrtek 24. 8. 2017

6:05 Putování Modrou planetou: Venezuela **6:45** Klapka s ... (55. díl): Emilem Chlebníčanem **7:50** Pívá celá dědina: Dubňany **9:15** Cesta k andělům (79. díl): Marie Retková – moderátorka **10:10** Kulatý stůl: Dobrovolnictví **11:45** Bible pro nejmenší: Josef otrokem **11:50** Sedmihlásky (103. díl): Pekla dolky **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Slezská Lilie 2014: koncert Johna Schlitte **13:15** V pohorách po horách (38. díl): Zemská brána – Orlické hory **13:35** Generální audience Svatého otce **14:10** Zpravodajské Noeviny (886. díl): 22. 8. 2017 **14:30** Muzikanti, hrajte **15:05** Cirkus Noeland (30. díl): Roberto, Kekulín a dvojník **15:35** Můj chrám: Kostel svatého Jana Nepomuckého ve Štěchovicích a Monika Klimentová **15:55** Večeře u Slováka: 21. neděle v mezidobí [P] **16:30** UNITED 2017: Face2face s organizátory festivalu [L] **17:05** Dávní hrdinové: Připravit, pozor, pal! **17:30** Sedmihlásky (103. díl): Pekla dolky **17:35** Bible pro nejmenší: Josef sytí Egypťany **17:45** Ars Vaticana [P] **18:00** UNITED 2017: Zahájení festivalu United [L] **20:20** Exit 316 (9. díl): Odvaha **20:45** UNITED 2017: koncert skupiny BLUETREE (UK) [L] **22:10** Pod lampou [P] **0:15** Poodří – mokřady mezinárodního významu České republiky **0:55** Kdo chce kam ... **1:20** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pátek 25. 8. 2017

6:05 Můj chrám: Kostel svatého Jana Nepomuckého ve Štěchovicích a Monika Klimentová **6:20** Naše peníze, jejich osud **7:15** ARTBITR – Kulturní magazín (34. díl): S MUDr. Marií Svatošovou **7:25** Dům ze skla? (15. díl): Doc. Mgr. Jaroslav Šebek, Ph.D. **8:30** Rok vína **8:55** Noční univerzita: Milan Michalčo – Tři zbraně ženy **9:40** Víra do kapsy: S modlitbou ve vztahu **10:00** UNITED 2017: dopolední program [L] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Ars Vaticana **12:15** UNITED 2017: Face2face s kapelou Bluetree (UK) [L] **12:50** Putování Modrou planetou: Venezuela **13:30** Milosrdní bratři v Čechách a na Moravě **14:10** BET LECHEM – vnitřní domov (11. díl): Molly Mattathil – sestra paulínka z Indie **14:30** UNITED

2017: Face2face s Markem Orko Váchou [L] **15:05** Na pořadu rodina (17. díl): Ve zdraví i v nemoci **16:10** Česká věda **16:30** UNITED 2017: Face2face s kapelou Twelve24 [L] **17:05** Cesta k andělům (79. díl): Marie Retková – moderátorka **18:00** Šahbáz Bhattí, muž, který měl sen – Pákistán **18:30** Bible pro nejmenší: Josefův plášť **18:35** Sedmihlásky (103. díl): Pekla dolky **18:40** Hermie soutěží **19:00** UNITED 2017: Hlavní program [L] **21:30** ARTBITR – Kulturní magazín (34. díl): S MUDr. Marií Svatošovou **21:45** UNITED 2017: koncert skupiny TWELVE24 (UK) [L] **23:10** Večeře u Slováka: 21. neděle v mezidobí **23:35** V pohorách po horách (38. díl): Zemská brána – Orlické hory **23:50** Kulatý stůl: Charta 77 a křesťané **1:20** Noční repríza dopoledních pořadů.

Sobota 26. 8. 2017

6:05 BET LECHEM – vnitřní domov (11. díl): Molly Mattathil – sestra paulínka z Indie **6:20** Bol som mimo: Richard Čanaky – Vydreť metamorfozy **7:25** Královna a Matka Chorvatů **8:10** Můj chrám: Kostel svatého Jana Nepomuckého ve Štěchovicích a Monika Klimentová **8:30** Cirkus Noeland (30. díl): Roberto, Kekulín a dvojník **9:00** Sedmihlásky (103. díl): Pekla dolky **9:05** Dávní hrdinové: Připravit, pozor, pal! **9:35** Exit 316 (9. díl): Odvaha **10:00** UNITED 2017: dopolední program [L] **12:00** Angelus Domini **12:15** UNITED 2017: Face2face s Pavlem Šupolem [L] **12:50** Cvrlikání (52. díl): Z hecu **14:00** Večeře u Slováka: 21. neděle v mezidobí **14:30** UNITED 2017: Face2face s Pavlem Helanem a Envejem [L] **15:00** V pohorách po horách (33. díl): Klokočovské skály **15:10** Zámek Židlochovice – zahrada času [P] **15:45** Hlubinami vesmíru s dr. Michalem Sobotkou: O Slunci, 1. díl **16:30** UNITED 2017: Face2face s Janette Oubrechtovou a Michalem Apetauerem [L] **17:05** Bible pro nejmenší: Josefův plášť **17:10** Sedmihlásky (103. díl): Pekla dolky **17:20** Outdoor Films s Milošem Brunnerem a Odile Velomana (62. díl): Madagaskar, moje srdeční záležitost [P] **19:00** UNITED 2017: Hlavní program [L] **21:45** UNITED 2017: koncert skupiny TGD (PL) [L] **23:10** CSM Olomouc 2017 – Ohlédnutí: Celostátní setkání mládeže Olomouc 2017 **1:10** Noční repríza dopoledních pořadů.

Neděle 27. 8. 2017

6:15 Noční univerzita: Prof. Vladimír Smékal, CSc. – Hledání a respektování pravdy (2. část) **7:15** Ars Vaticana **7:25** Cvrlikání (52. díl): Z hecu **8:35** Putování Modrou planetou: Venezuela **9:15** Večeře u Slováka: 21. neděle v mezidobí **10:00** Mše svatá u Panny Marie ve skále, Spálov [P] **11:45** ARTBITR – Kulturní magazín (34. díl): S MUDr. Marií Svatošovou **12:00** Polední modlitba Sv. otce Františka [L] **12:20** Zpravodajský souhrn uplynulého týdne: Zpravodajské Noeviny a Terra Santa news [P] **13:00** Muzikanti, hrajte [P] **13:40** Noční univerzita: Lukáš Targosz – Aby manželství nebylo ponorka **14:40** S NOACHEM po Izraeli **15:10** Děti Haiti **15:25** Zapomenuté Čako **15:50** Hlubinami vesmíru SPECIÁL: Zatmění slunce v USA 2017 **17:55** Sedmihlásky (104. díl): Na té lúce zelené **18:00** Cirkus Noeland (31. díl): Roberto, Kekulín a detektivní kancelář **18:30** Dávní hrdinové: Plavat, nebo zemřít [P] **18:55** Hermie a jeho přítel: Zbytečná hádka **19:25** Exit 316 (10. díl): Závislost [P] **20:00** Mobil **20:55** Outdoor Films s Milošem Brunnerem a Odile Velomana (62. díl): Madagaskar, moje srdeční záležitost **22:30** Ars Vaticana **22:40** Na pořadu rodina (17. díl): Ve zdraví i v nemoci **23:45** Polední modlitba Sv. otce Františka **0:05** Zpravodajský souhrn uplynulého týdne: Zpravodajské Noeviny a Terra Santa news **0:45** Děti Tsunami **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pondelok 21. 8. o 20:30 hod.:
V Samárii pri studni (Odpustenie)

Človek cíti vinu a previnenie. Čo s tým? Ako postupovať, keď sa ich chceme zbaviť, a ako sa pripraviť napríklad na generálnu spoved? O tom budeme hovoriť s penitenciárom bratislavskej katedrály Mons. Jánom Formánkom a kňazom a psychiatrom v jednej osobe Maxom Kašparů. Moderuje Jozef Kováčik.

Utorok 22. 8. o 20:55 hod.: Gréckokatolícky magazín

Magazín zo života Gréckokatolíckej cirkvi na Slovensku.

Streda 23. 8. o 20:15 hod.:
Titus Zeman v mojom živote

Séria video-svedectiev, ktorá prináša pohľad na osobu učiteľa, saleziána, spolubrata a väzňa, mučeníka pre duchovné povolania dona Titusa Zemana. Prostredníctvom rozhovorov s príbuznými, rehoľnými bratmi či súčasníkmi spoznáваме ctihodného dona Titusa ľudsky v príhodách zo životov, ktoré ovplyvnil.

Štvrtok 24. 8. o 21:10 hod.:
Jubileum: 700 rokov hľadania odpustenia (dokument)

Dokument objasňuje dejiny jubilejných rokov, ich vznik, význam a historické pozadie.

Piatok 25. 8. o 15:00 hod.: Hodina milosrdenstva

Priamy prenos modlitby k Božiemu milosrdenstvu z Košíc.

Sobota 26. 8. od 11:00 hod.:
Púť TV LUX v Rajeckej Lesnej (priame prenosy)

Sledujte priame prenosy z Púte TV LUX v Rajeckej Lesnej počas celého dňa od 11:00. Vysielame sv. ruženec, prednášku o. Michala Zamkovského, hudobný program, Doma je doma, Korunku k Božiemu milosrdenstvu a slávnostnú sv. omšu.

Nedeľa 27. 8. o 16:35 hod.:
Svätá Jana z Arku – Pod vlajkou viery (dokument)

Žena odvahy a vernosti. Svätá Jana z Arku, národná hrdinka, hrá dôležitú úlohu v dejinách Francúzska. Mladé dievča na čele kráľovskej armády odhodlane nasleduje Boží hlas. Jej život je neobyčajným spojením mystických zážitkov s aktívnou angažovanosťou v dôležitých udalostiach doby. Je príbehom veľkej lásky k národu, ktorá však nikdy neprekona jej oddanosť a lásku k Bohu.

PRVNÍ SOBOTA NA KLOKOTECH 2. září 2017 – P. Jan Kulhánek, farní vikář v Sušici.

Program: 16.00 hod. modlitba Klokotských zpívaných hodinek • 16.30 hod. ruženec a svätost smíření v kostele

• 17.00 hod. mše svätá se svätostným požehnaním • po mši sväté posezení v Emauzích.

Srdcečně zvou Římskokatolícká farnost Tábor-Klokoty a obláti Panny Marie Neposkvrněné.

Kontakt: tel.: 381 232 584 • e-mail: klokotyomi@volny.cz • www.klokoty.cz • www.oblati.cz.

BREVIÁŘ PRO LAIKY
19. – 26. SRPNA 2017

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 20. 8.		PO 21. 8.		ÚT 22. 8.		ST 23. 8.		ČT 24. 8.		PÁ 25. 8.		SO 26. 8.	
Antifona	1136	1262	1722	1941	1478	1664	1181	1311	1673	1892	1213	1346	1666	1883
Žalm	784	883	783	881	783	881	784	883	786	884	784	883	783	881
Ranní chvály:														
Hymnus	1136	1263	1723	1941	1479	1665	1182	1312	1481	1667	1213	1346	1666	1883
Antifony	1137	1264	1151	1279	1167	1296	1183	1313	1674	1893	1214	1347	1229	1364
Žalmy	1137	1264	1152	1280	1167	1297	1183	1313	813	914	1214	1347	1229	1364
Krátké čtení a zpěv	1140	1267	1724	1942	1654	1871	1186	1317	1674	1894	1217	1351	1668	1885
Antifona k Zach. kantiku	710	801	1724	1943	1479	1665	1186	1317	1675	1894	1482	1669	1669	1886
Prosby	1140	1268	1724	1943	1655	1872	1186	1317	1675	1894	1218	1351	1655	1886
Závěrečná modlitba	711	802	1478	1664	1479	1665	1480	1666	1482	1668	1483	1669	1656	1888
Modlitba během dne:														
Hymnus	1141	1269	1156	1285	1172	1301	1187	1318	792	890	1219	1353	1233	1369
Antifony	1142	1269	1157	1285	1172	1302	1188	1319	1204	1336	1219	1353	1234	1369
Žalmy	1142	1269	1157	1286	1172	1302	1188	1319	1204	1336	1219	1353	1234	1370
Krátké čtení	1144	1271	1159	1288	1175	1305	1190	1322	1676	1895	1221	1356	1236	1372
Závěrečná modlitba	711	802	1159	1288	1175	1305	1191	1322	1482	1668	1222	1356	1236	1372
Nešpory:														
	SO 19. 8.													
Hymnus	1132	1258	1145	1273	1727	1946	1660	1877	1192	1323	1677	1897	1223	1358
Antifony	1133	1259	1146	1274	1161	1290	1177	1307	1193	1324	1678	1897	1224	1358
Žalmy	1133	1259	1146	1274	1161	1291	1177	1308	1193	1324	1678	1897	1224	1359
Kr. čtení a zpěv	1135	1261	1149	1277	1730	1949	1663	1880	1196	1327	1680	1900	1226	1361
Ant. ke kant. P. M.	710	801	711	802	1731	1950	1479	1666	1196	1328	1681	1900	1483	1670
Prosby	1135	1261	1149	1277	1731	1950	1664	1881	1196	1328	1681	1900	1227	1362
Záv. modlitba	711	802	711	802	1478	1664	1479	1665	1480	1666	1482	1668	1483	1669
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398

Liturgická čtení

Neděle 20. 8. – 20. neděle
v mezidobí

1. čt.: Iz 56,1.6–7

Ž 67(66),2–3.5.6+8

 Odp.: 4 (*At' tě, Bože, velebí národy, at' tě velebí kdekterý národ!*)

2. čt.: Řím 11,13–15.29–32

Ev.: Mt 15,21–28

Pondělí 21. 8. – památka sv. Pia X.

1. čt.: Sd 2,11–19

Ž 106(105),34–35.36–37.39–40.43ab+44

 Odp.: 4a (*Pamatuj na nás, Hospodine, pro náklonnost k svému lidu.*)

Ev.: Mt 19,16–22

Úterý 22. 8. – památka Panny
Marie Královny

1. čt.: Sd 6,11–24a

Ž 85(84),9.11–12.13–14

 Odp.: srov. 9 (*Hospodin mluví k svému lidu o pokoji.*)

Ev.: Mt 19,23–30

Středa 23. 8. – nezávazná památka
sv. Růženy z Limy

1. čt.: Sd 9,6–15

Ž 21(20),2–3.4–5.6–7

 Odp.: 2a (*Hospodine, z tvé síly se raduje král.*)

Ev.: Mt 20,1–16

Čtvrtek 24. 8. – svátek
sv. Bartoloměje

1. čt.: Zj 21,9b–14

Ž 145(144),10–11.12–13ab.17–18

 Odp.: srov.12 (*At' tvoji zbožní, Hospodine, vypravují o slávě tvé vznešené říše.*)

Ev.: Jan 1,45–51

Pátek 25. 8. – nezávazná památka
sv. Benedikta, Jana, Matouše, Izáka a Kristína nebo sv. Ludvíka nebo sv. Josefa Kalasanského (v ostravsko-opavské diecézi: památka bl. Metoděje Dominika Trčky)

1. čt.: Rt 1,1.3–6.14b–16.22

Ž 146(145),5–6b.6c–7.8–9a.9b–10

 Odp.: 2a (*Duše má, chval Hospodina! Nebo: Aleluja.*)

Ev.: Mt 22,34–40

Sobota 26. 8. – nezávazná sobotní
památka Panny Marie

1. čt.: Rt 2,1–3.8–11; 4,13–17

Ž 128(127),1–2.3.4.5

 Odp.: 4 (*Hle, tak bývá požehnan muž, který se bojí Hospodina.*)

Ev.: Mt 23,1–12

PRO VESELOU MYSL

V RÁJI BUDE VESELO
Pier Giorgio Gianazza (ed.) • Ilustroval Pavel Novák • Z italského originálu vybral Pavel Mareš a přeložila Vanda Bodová • Odpovědný redaktor Pavel Mareš

Knižka vtipů, anekdot, aforismů, důvtipných hádanek, rčení, přísloví a historek ze jména z náboženského prostředí.

Karmelitánské nakladatelství
 Brož., 113x165 mm, 160 stran, 169 Kč

POMOC DRUHÝM

BOUDA, KTERÁ KRMÍ MILION DĚTÍ
Magnus MacFarlane-Barrow • Z angličtiny přeložil Jiří Gračka • Odpovědná redaktorka Ivana Trefná

Jeden introvertní chovatel ryb ze skotské vysočiny se rozhodl založit „Mariino jídlo“: organizaci, která stojí na drobných příspěvcích desetitisíců lidí a dobrovolnické službě, díky nimž krmí každý den přes milion dětí ve více než tisícovce škol čtrnácti zemí rozvojového světa. Tento nesmírně poutavý příběh, jak z počátečního nadšení hrstky dobrovolníků vyrostlo dílo mezinárodních rozměrů, vypráví o obětavosti a o vynalézavé pomoci lidí, jimž není lhostejný osud těch, kteří hladovějí a prožívají utrpení.

Karmelitánské nakladatelství • Brož., 130x190 mm, 280 stran + 8 stran barevné obrazové přílohy, 299 Kč

DUCHOVNÍ ŽIVOT

DŮVĚRNĚ S JEŽÍŠEM

Gaston Courtois • Z francouzštiny přeložila Marie Holková • Redakce Kristina Hrušková • Odpovědná redaktorka Ludmila Martínková

Dnes již klasická kniha známého autora nenechá nikoho chladným. Oslovující je už forma – jako by k člověku promlouval sám Ježíš. Ujišťuje, povzbuzuje, usměrňuje a vede k zamyšlení. Otec Courtois určitě neznal Pána jenom z knih. Nabízí se tu vskutku bohatá potrava pro duši.

Karmelitánské nakladatelství
 Čtvrté vydání, v KNA druhé
 Brož., 120x160 mm, 164 stran, 199 Kč

MALÁ MINUTĚNKA

ThDr. Josef Hlouch • Předmluva Jan Zbořil, prasinovec biskupa Hloucha • Úvod kardinál Miloslav Vlk

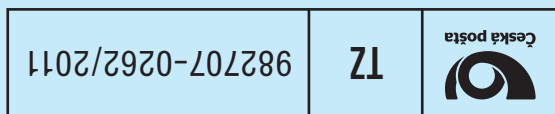
Zamyšlení a povzbuzení pro život, která jsou vybrána z původní *Minutěnky*, nadčasového „díla“ napsaného v době autorovy komunistické internace. Vydáno u příležitosti 115. výročí narození, 70. výročí zvolení biskupem a 45. výročí úmrtí biskupa Josefa Hloucha.

Jiří Brauner – Kartuziánské nakladatelství
 Brož., 100x142 mm, 80 stran, 49 Kč

Po dobu letních prázdnin bude v naší prodejně v Olomouci na Dolním náměstí v sobotu zavřeno.

Objednávky knih – tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803 • Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

Matice cyrilometodějská s. r. o.
 Dolní nám. 24
 771 11 Olomouc 1